SIMON SCARROW

A LEE FRANCIS

HRÁČI SE SMRTÍ

Vrah se skrývá tam, kde by ho nikdo nehledal

HRÁČI SE SMRTÍ

SIMON SCARROW

A LEE FRANCIS

HRÁČI SE SMRTÍ

Přeložil Roman Lipčík

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2017 Simon Scarrow
All rights reserved.

Z anglického originálu *Playing with Death*
(First published by Headline Publishing Group, Great Britain, 2017)
přeložil © 2018 Roman Lipčík
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Mika Jarotková
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN -80-7595-108-3 (pdf)

Mámě, tátovi, Karlovi a Alex

0.

Rose Blakeová jede v závěsu za modrým pick-upem Shanea Koeniga po polní cestě vzhůru k patrové chatě. Brzdová světla Koenigova nákladního auta rudě žhnou do noční tmy. Okna chaty probodávají temnotu lákavou naoranžovělou září a pak, když auta parkují před chatou na štěrkovém prostranství obsypaném listím, vzplane oslnivé bezpečnostní světlo. Začíná pršet, drobné kapky pleskají o holé větve v lese. Rose vystoupí z vozu a stoupá za Koenigem po schodech verandy. Kolem chaty se tyčí temné urostlé stromy. Na jmenovce je napsáno Útěcha. Koenig se k ní otočí a se svými černými vlasy, v modrých džínsech, vysokých botách z hnědé kůže a vlněném saku značky Tommy Hilfiger, jež má oblečené přes červeně kostkovanou košili, budí drsně pohledný dojem.

„Tak tohle je můj domov daleko od domova. Pěkné, ne?“

Odemyká dveře. Rose se zrychlí tep, když ji posunkem vybídne, ať vstoupí.

„To rozhodně.“

Obložení vestavěné kuchyně i police z bukového dřeva se lesknou, na stěně visí měděné hrnce a pánve a celé to působí draze. Samotná chata kombinuje kamenné zdivo s oranžově namořeným dřevem. Kuchyňský kout přechází do obývacího pokoje, kde jsou v krbu navršená polena, třísky a zmuchlané papíry, jen je zažehnout. Koenig vyndá plynový zapalovač a za okamžik už praskají a syčí plameny a začínají místnost vyhřívat. Rose natáhne ruce k ohni a cítí, jak ji teplo šimrá na kůži. Koenig přejde k stereosoupravě Bose upevněné na stěně a zapne ji.

Tahle noc má něco do sebe…
Tahle noc se povede.
Ty a já, holka. Jsme spolu…

Zvláštně zvolená hudba, napadne Rose.

Koenig si sundá sako a usměje se na ni. „Udělej si pohodlí. Zjistíš, že je to tady útulné. Aspoň podle mě.“

„Ale trochu odříznuté.“

„Když máš dobrou společnost, tak ne," odpoví a přejede jí prsty po tváři. Celá se tím dotykem rozechvěje. Není to ale erotickým očekáváním. Rose má strach.

„Jsem rád, že jsem konečně potkal někoho, jehož profilový obrázek se neliší od skutečnosti," dodává a pohledem jí sjede po celé postavě.

„Doufám, že v kladném smyslu slova." Rose cítí, jak jí po kůži pod růžovým kašmírovým svetrem, který si oblékla k úzké sukni, přejel mráz.

„To každopádně. Ukaž, odlož si." Koenig jí stáhne z ramen hnědý plášť a ona teď má uvolněné paže.

Hbitě se od něj trochu vzdálí a posadí se na měkkou béžovou sedačku. Rozhlíží se po stěnách chaty, kde visí zarámované fotky z loveckých výprav. Shane Koenig nechybí na žádné z nich, pózuje se zastřeleným jelenem nebo jiným úlovkem. V zadní části chaty jsou další dveře a vedle nich stojan s několika loveckými puškami. Jak zase pátrá zrakem po dalších podrobnostech na dokreslení Koenigovy osobnosti, neujde jí lehký zápach bělicího prostředku.

Uvědomuje si, jaký význam ten zápach má. Od člověka jako Koenig by přesně čekala, že použije právě tuhle chemikálii na zahlazení stop. Snaží se ale zachovat klid. Ví, že Owen a zbytek týmu čekají nedaleko v černé sledovací dodávce. Jsou tam s nimi i další, připravení na povel vyrazit. Rose si uvědomuje, že nemůže vyvolat poplach, dokud ji Koenig nenapadne nebo se neprozradí. Dosud se choval jako každý normální chlap na rande.

Vnímá, že si Koenig počíná obezřele. Jako by ji pozoroval, chladně hodnotil, než se rozhodne pro další krok. V zátylku ucítí ledové zašimrání. Možná ví, že není tou, za niž se vydává. Volným krokem přejde do kuchyně a ze skříňky vyndá několik sklenic. Dvě vinné a dvě whiskovky. Otočí se k ní přes rameno. Ústa se usmívají, ale oči se nepohnou. „Je chladno. Dáš si panáka?"

„Jasně. Co nabízíš?" Jak přikývne, nahrnou se jí vlasy do obličeje. Má je rozpuštěné, aby zakryla sluchátko s mikrofonem tělové barvy, které má v pravém uchu.

Koenig se otočí a chvíli na ni hledí. „Jsi opravdu kus. Ale na tom serveru musí být spousta chlapů, kteří ti nabízejí rande. Proč sis vybrala zrovna mě?"

„Zaujal mě tvůj profil. Nebyly to pořád ty samé kecy omílané dokola. A taky máš dobrou práci, aspoň myslím."

„Myslíš…"

Na chvíli mu výraz znehybní stejně jako oči. Potom se znovu usměje. „Jakou práci máš na mysli? Mám dojem, že jsem tam nevypisoval, čím se živím."

Rose cítí, jak se jí poplašeně rozbušilo srdce, a přinutí se odpovědět, jako by o nic nešlo. „Ať se zabýváš čímkoli, musí ti to vynášet, když si můžeš dovolit tohle všechno. Tenhle tvůj domov daleko od domova, jak jsi to nazval."

„Ano." Přejede pohledem po chatě. „On je to spíš můj skutečný domov. Přebývám v domě ve městě, protože tam pracuju. Ale tady se cítím nejlíp. Tohle místo mě lépe… vystihuje, jestli mi rozumíš."

Rose pokývne k loveckým fotkám. „Jistě."

Koenig se zasměje. „To ne. Ne, podle mě nemůžeš vědět, jak to myslím. Vždyť jsme se potkali teprve před malou chvílí. Přesně před třemi hodinami, v tom baru."

„Ale celé týdny jsme se bavili online," namítne Rose. „Znám tě natolik dobře, že jsem navrhla, abychom se sešli. Většinu nabídek odmítám. Na ty stránky chodí spousta pitomců. Ty jsi jiný. Na tobě mě od první chvíle něco zaujalo."

„Vážně? A co? Čím jsem jiný?"

Rose se krátce odmlčí, jako by o tom přemýšlela, i když to s Owenem a celým týmem několikrát nacvičovali. Pokrčí rameny. „No, víš, nevedl jsi žádné pindy o tom, že jsi člověk, který nezkazí žádnou zábavu a zároveň jsi citlivá a pečující duše. Tohle všechno sis odpustil a mluvil jsi na rovinu. To se mi líbilo."

„Tak fajn."

„Samozřejmě hodně pomohlo, že ti to na profilovce vážně sekne."

„Nejsi jediná, která to tvrdí."

„Nejsem?"

„Kdepak. Myslíš si snad, že jsi první, koho jsem si sem přivedl?"

V jeho hlase zazní zvláštní tón a Rose nervózně poposedne. Pokusí se situaci odlehčit. „Pak ale možná ty ostatní toho nemohly nabídnout tolik co já."

„Myslíš si, že jsi něčím výjimečná?"

„To se teprve uvidí, ne?" Rose spustí ruku na stehno a zlehka si uhladí lem sukně.

Koenig se zadívá na tmavý obrys jejího kolene a svraští čelo. Zůstane nad ní stát. Pomalu natáhne ruku a prsty jí prohrábne vlasy u levé tváře. Stojí ji hodně sebeovládání, aby před jeho dotykem neucukla.

Ještě ne, Rose.

Musí postupovat podle předpisů. Pořád ještě nemají dost důkazů na to, aby získali příkaz k domovní prohlídce. Rose je jejich jediná šance, jak Koeniga dostat. Jestliže se Koenig nějak prozradí a ona přivolá tým, musí ho seznámit s jeho právy, jinak každé jeho přiznání pozbývá váhy, protože tady platí pra-

vidlo o „ovoci z otráveného stromu“: pokud je jeden důkaz závadný, neplatí ani ty další, získané na jeho základě. Koenig má tedy reálnou šanci vyjít z toho bez obvinění. Dostat se z toho a vraždit dál.

Rose se podívá za něj a vedle stolku v úzké chodbě vedoucí do dalšího pokoje zahlédne pouzdra na kamery a stativy. Koenig se k ní skloní a pokusí se ji políbit. Line se od něj vůně drahé vody po holení. Rose zvedne ruku a zadrží ho.

„Nejdřív se napijeme, co ty na to?“

Zarazí se, pak se usměje. „Máš úroveň. Je to pravda.“ Narovná se. „Vzadu mám malý vinný sklípek. Červené?“

„Skvělé,“ odpoví a hodí si nohu přes nohu.

„Zatím se zahřej u krbu. Hned se vrátím.“ Koenig projde dveřmi a zmizí v zadní části chaty.

Rose šeptá: „Owene? Zaznamenáváš to všechno?“

„Jasně. Je to dobré. Na stromech kolem mám svoje lidi. Kryjeme tě. Už jsi něco našla?“ Owenův hlas jí praská v uchu.

„Zatím nic zvláštního, jen pár fotek z lovu. Rozhlídnu se tu.“

„Buď opatrná.“ Z Owenova hlasu je znát, že o ni má starost. Rose si uvědomuje, jak riskuje, ale nabídla se k té akci dobrovolně. Dostávat vrahy za mříže je její povinnost. Za to bere od strýčka Sama peníze a je v tom dobrá.

Zvedne se a přejde do kuchyňského koutu. Nepřímé osvětlení zabudované ve skříňkách dopadá na žulovou pracovní desku. Malé dveře vedou do spižírny. Jsou opatřené petlicí a na ní spatří odemčený visací zámek… Proč zamyká špajz? Otevře dveře. Vedou do úzkého podlouhlého kamrlíku s policemi na zdech. Kus stěny v pozadí zabírá truhlicový mrazák. Zásoby na policích jsou vzorně vyskládané. Až úzkostlivě. Vpravo stojí konzervy, polévky odděleně od plechovek se zeleninou, kompoty vedle. Levá strana je vyhrazená kořenkám, sklenicím se zavařeninami a nádobám s moukou, rýží a těstovinami. Vedle mrazáku je přidělané velké porcelánové umyvadlo a masivní regál, na kterém leží dřevěný špalek plný zářezů. Na háku nad ním se blýská sekáček. Bělidlo je tu cítit víc než jinde.

Zadní část špajzu tone v přítmí a ze stropu uprostřed visí holá žárovka na flexo šňůře. Rose má sto chutí rozsvítit, ale to by bylo příliš riskantní. Přistoupí k mrazáku a cítí, jak se jí potí dlaně, když sáhne po rukojeti a zabere. Zaznamená mírný odpor a pak se víko zvedne. I když do tohohle kouta spižírny moc světla neproniká, Rose rozezná, co mrazák obsahuje. V jedné části jsou velké kelímky zmrzliny. Zbytek zaplňují plastové sáčky na potraviny přelepené páskou. Maso.

Jenže tohle maso nikdo v mrazáku neskladuje, pokud nemá zvrácené myšlení zločince.

Skrz plastovou fólii vidí ruce zaťaté jako pařáty. Je tam noha a kus trupu s podivně scvrklými ňadry. A v rohu hlava černovlasé ženy s prázdným pohledem a ústy otevřenými v němém výkřiku přitisknutými k igelitu.

„Owene…“ Rose se pokouší mluvit, ale hrudník se jí svírá. Podlamují se jí nohy a dýchá s obtížemi, protože se jí chce zvracet, a to rozhodně není první mrtvola, kterou vidí. *Ale něco takového…* Snaží se mluvit klidně. „Našla jsem části lidského těla. Je jich plný mrazák.“

„Rose!“ Owenův hlas ve sluchátku ji ohluší. „Vypadni odtamtud! Okamžitě!“

Připadá jí, že čas se zpomalil a zaplavil ji jako hustý olej. Vrací se do obýváku a zřetelně vnímá každý zvuk, každý předmět v zorném poli. Takže je to on. Netvor, kterého média překřtila na Řezníka z lesů.

Jeho přítomnost cítí Rose všude, zatímco zalykavě popadá dech. Sáhne rukou dozadu, kde má na kříži zastrčenou pistoli.

„Vypadni odtamtud!“ burácí jí do ucha Owenův hlas. „Jdeme dovnitř!“

Hudba stále tlumeně hraje.

Jsem s tebou. Máš mě v srdci
Máš mě v těle, jako oheň…

„Tak jsem tady, zlato…“ Koenig se vrací a mluví: „Našel jsem pro nás rioju… Kdepak jsi?“

Rose vytrhne glock z pouzdra na suchý zip, obloukem jím švihne před sebe a svírá ho, zatímco jde do podřepu.

Koenig s lahví vína v ruce stojí na prahu zadních dveří. Při pohledu do ústí Rosiny pistole mu úsměv zmizí z tváře. Není na něm znát překvapení. Ani náznak emocí, jen na ni upírá chladný pohled a rty má sevřené do úzké čárky. Čas jako by se zpomalil.

Rose na něj nepohnutě míří a přes hlaveň zbraně seznamuje Koeniga s jeho právy: „Máte právo mlčet a neodpovídat na žádnou otázku…“

„Co to kurva znamená?“

„Cokoli řeknete, může být použito proti vám v procesním řízení…“

„Ty prolhaná svině, jsi jako všechny ostatní.“

„Dříve než cokoli sdělíte policii, máte právo poradit se s právníkem a…“

„Ty děvko!“ zařve Koenig a mrští po ní láhev.

Jak se sklo roztříští o stěnu kuchyně kousek od její hlavy, Rose instinktivně zvedne ruce. Sypou se na ni střepy, cáká víno a ona ucítí palčivou bolest na

zápěstí, jak ji zasáhl jeden úlomek. Rozlétnou se dveře a venku na schodech se ozývá dupot.

Budeš moje, holka
Samou láskou tě sním…

Venku znějí výkřiky a hudbu přehluší kvílení motorů pracujících na nejvyšší obrátky. Rose už se plíží k zadním dveřím a v úchopu obouruč míří pistolí před sebe, když Owen vtrhne do chaty. Má na sobě černý stejnokroj s velkými bílými písmeny FBI vepředu i vzadu. Vysoký štíhlý třicátník s ulíznutými černými vlasy a kozí bradkou má napjatý výraz. Dovnitř vpadnou ještě další dva muži, postaví se po stranách dveří, hlavy skloněné k útočným puškám, kterými přejíždějí sem a tam po pokoji. Owen si všimne, že Rose krvácí z ruky.

„Do prdele! Nestalo se ti nic, Rose?“

Rose skopne z nohou lodičky na jehlových podpatcích a ukáže k zadním dveřím: „Koenig je tam vzadu!“

Při pomyšlení, že má kořist na dosah, jí prudce buší srdce a cítí elektrizující vzrušení. Chata je obklíčená federálními agenty a policisty. Koenig se ocitl v pasti jako zvíře. V tak beznadějné situaci je nebezpečný.

„Klid, Rose… Neprodyšně jsme to tu uzavřeli. Neuteče.“

Vrtí hlavou. „Pojďme.“

Vykročí první. Ve stojanu na lovecké pušky u dveří vzadu jedna schází. Owen promlouvá do vysílačky.

„Opatrně. Koenig je ozbrojený a uchýlil se do zadní části chaty.“

Rose s Owenem a dvěma agenty projdou dveřmi na nevelkou dřevěnou terasu. Pod neobutýma nohama vnímá chlad a vlhkost dřeva. Do tmy vede krátké schodiště. Rose cítí, jak se jí vzadu na krku ježí vlasy. Uvědomuje si, že Koenig zdejší les důvěrně zná.

Pak ji něco napadne. Možná se teď oni stali jeho kořistí. Mezi stromy problikává světlo baterek, ozývají se výkřiky povelů předávaných dalším agentům a policejnímu zásahovému týmu, který obklíčil chatu podezřelého.

Mezi stromy kousek od nich třeskne výstřel. Rose i ostatní se přikrčí a zamíří ve směru, odkud zvuk přišel.

„Co se děje?“ huláká Owen do mikrofonu.

Tmu protnou reflektory vozů místní policie, které se ženou vzhůru do kopce, a světla se zařezávají do mezer mezi stromy. Rose postřehne jakýsi pohyb po pravé straně, kde kužel světla zachytil Koenigovu červenou kostkovanou košili.

„Tamhle!“ křikne.

Rose se žene s Owenem nahoru po svahu východním směrem do lesa. Pod chodidly cítí chlad a lepkavé spadané listí, ale nebere na to zřetel, protože všechno přehlušuje adrenalin. Oba vidí, jak se sbíhají policisté i agenti v tmavých bundách FBI a kšiltovkách, uhánějí lesem a zkracují vzdálenost mezi sebou a Koenigem. Ten nejspíš míří k potoku poblíž mezistátní silnice, odhaduje Rose. Když se mu tam podaří dostat a stopne nějaké auto, bylo tohle všechno nadarmo.

Křup!

„Tiše! Zmlkněte!“ sykne. Owen a oba muži se zastaví na místě. O něco dál agenti s policií nepřestávají pročesávat les.

Rose se přesune do čela a popojde po úzké stezce dopředu. Všechny smysly má na nejvyšší míru zjitřené. Cokoli zahlédne, zaslechne, ucítí, čehokoli se dotkne, vnímá nesnesitelně ostře. Z větví jí do vlasů a na ramena dopadají dešťové kapky a ona potřese hlavou, aby jí vlasy a voda neclonily výhled. Najednou koutkem oka spatří, jak ji z úkrytu za stromem s úšklebkem pozoruje Koenig. Sevře silněji pistoli a zvedne ji před sebe.

Zamíří a stiskne spoušť.

Les před ní žlutě ozáří záblesk plamene z hlavně, kulka se zavrtá do kmene. Koenig si zakryje obličej před sprškou třísek, trochu se zapotácí a hlaveň jeho pušky jde vzhůru. Owen se postaví před Rose, právě když vzduch protne pronikavý výstřel z pušky. Koenig míří níž k zemi, jeho střela v záplavě dřevěných úlomků rozmetá spadlou větev. Kulka určená pro Rose skončí v Owenově pravém koleni. Agent vykřikne bolestí a padne na bok.

Rose slyší, jak se lesní ptactvo polekaně rozštěbetalo, a Owen se zatím s hlasitým úpěním svíjí na zemi, zuby sevřené bolestí. Oba agenti se skrčili, útočnými puškami míří před sebe a očima propátrávají okolí připravení vystřelit. Rose nespouští zrak ze stromu, za nímž se Koenig opět skryl. Pod chodidly cítí větévky a kluzké listí, když se obezřetně pohne vpřed, ale za stromem nikoho nenajde. Mezi větvemi a listím na zemi se jen matně blýská vystřelená nábojnice. Koenig zmizel. Pátrá mezi stromy, ale nezahlédne ani náznak pohybu. O kus dál za ní padne Owenovi hlava na zem a on vydá nelidský výkřik plný bolesti.

První příslušníci týmu SWAT vbíhají do lesa směrem, který jim ukázala, ale Rose už ví, že je pozdě. Tohle je Koenigův les. Vyklouzne jim. Dá se na útěk a ztratí se jako duch. Chvíli si dá pohov, najde si nové doupě a pak se z něj vynoří, aby zase vraždil. A pak znovu…

1.
O sedm měsíců později
Září

Rose v kuchyni odstraňuje celofán z podnosu s malým občerstvením. Jizvy na ruce už téměř zmizely. Je chladno, a tak si k černým kalhotám vzala tenký vlněný svetr. Usrkne trochu vína ze skleničky, zatímco posuzuje, jestli tác působí dobře, a pak odebere pár kousků sushi, aby bylo rozložení symetričtější. Odvedle z jídelny slyší mluvit manžela, sestru a otce. Jeff má hluboký, ale zvučný hlas, když právě pobaveně líčí nejčerstvější skandál, který vypukl v Kongresu. Ostatní ho ztichle poslouchají a pak se ozve smích.

Rose se usmívá. Má ho ráda a těší ji, že je Jeff oblíbený. Umožňuje jí to vychutnávat si zadostiučinění z toho, že si ji vybral za ženu, přestože měla dojem, že by si mohl zvolit lépe. Ten pocit ji neopouští, a proto je rozhodnutá neposkytnout mu důvod, aby litoval toho, na co sama pohlíží jako na jeho omyl. Proč by jiné ženy neměly Jeffa chtít? Je vysoký, má sportovní postavu, bohaté hnědé vlasy, skoro až do blond, pořád se usmívá a jeho šarm odzbrojuje. Je inteligentní a má prestižní zaměstnání, i když plat zrovna horentní není. Od Sanfranciské státní univerzity teď dostal studijní dovolenou, aby mohl dělat poradce pro sociální média demokratickému senátorovi Chrisi Kellerovi, který usiluje o znovuzvolení. Pokud Jeff přispěje k jeho vítězství, mohl by pokračovat dál v kariéře s Kellerem. Těší ji pomyšlení, že její muž má to nejlepší stále teprve před sebou. Jestliže všechno dobře půjde, mohl by jednou pracovat v Bílém domě.

Budoucnost vlastní kariéry ji už takovým optimismem nenaplňuje.

Je jí devětatřicet, o tři roky méně než Jeffovi, a ví, že s léty, která věnovala jejich synovi Robbiemu, kdy s ním byla doma od chvíle, co se narodil, až do začátku školní docházky, ztratila rozhodující čas, kdy se sbírají zkušenosti a prohlubuje se praxe, a tím si zhatila šanci na služební postup. Když se k tomu ještě připočte ten Koenigův případ… Ale jestliže položí na jednu misku vah lásku ke svému zaměstnání a na druhou lásku k synovi, není vlastně co řešit. Rodina má přednost.

„Rose, už to budeš mít?“ zahaleká na ni Jeff. „Už jsou tady tři lidi, kteří se chtějí přihlásit k Anonymním anorektikům.“

Následuje opět smích a Rose popadne tác, projde kuchyní, ramenem si otevře dveře a vstoupí do pokoje. Je veliký a má dřevěné ostění jako některá sídla ze začátku minulého století v okolí. Jejich dům na Oak Avenue stojí v příjemné předměstské čtvrti s bohatou zelení a s výhledem na San Francisco a most Golden Gate na obzoru.

Stůl je prostřený po obou stranách. Naproti Rose má místo Jeff, usmívá se a přes elegantní brýle bez obroučků na ni mrkne. Vedle něj sedí Rosina sestra Scarlet a vedle Rose jejich otec Harry Carson.

Scarlet je třiatřicet roků, má malou, ale dráždivou postavu a tmavě obarvené vlasy měděného odstínu. Mladší a divočejší sestra se před časem rozvedla a teď znovu objevuje výhody stavu, kdy je člověk singl, obzvlášť když její nechutně mazaný právník vyždímal z jejího bývalého manžela poslední cent. I tak ale stále pracuje jako realitní makléřka. S lidmi to umí a dovede šikovně uzavírat smlouvy. Už potřetí za večer si nalije plnou skleničku vína, pak popadne svůj chytrý telefon a vyfotí se s ní.

„Chci to dát na instagram,“ vysvětlí a potom snímek ořízne a použije na něj filtr, aby si vyhladila pleť. Pohodí telefon na stůl. Rose její posedlost sociálními sítěmi znepokojuje a už párkrát ji žádala, aby v přítomnosti rodiny svoji závislost na mobilu krotila.

Jejich otci je dvaasedmdesát, má vlasy prokvetlé šedinami a před důchodem sloužil jako rotmistr u námořní pěchoty. Sedí beze slova a Rose přemýšlí, jestli vzpomíná na mámu, která před pár lety beze stopy zmizela. Pro rodinu je to stále nezhojená rána, tak bolestivá, že o tom nikdo nemluví. Harry zdvořile naslouchá Jeffovu vyprávění. V politice se s ním neshodne, ale kvůli dceři se naučil jeho názory tolerovat. Cosi v Harryho výrazu Rose znepokojuje. Netečnost. Začíná zapomínat, tu a tam bývá zmatený a ona jen doufá, že to neznamená začátek senility.

„No konečně!“ vydechne Jeff s předstíranou úlevou. „Už jsem si začínal dělat starosti, děvče. Podezíral jsem tě, že to tam všechno splivneš sama a nás necháš o hladu.“

Scarlet vrtí hlavou. „Doufám, že s hlavním jídlem si nebudeš dávat stejně na čas jako s tímhle. Tyjo, já mám hlad!“

„Ten máš pořád,“ otcovsky na ni mrkne Harry.

Rose postaví tác doprostřed stolu a posadí se. Hosté nečekají na vyzvání a pouštějí se do jídla. Scarlet zrovna sahá po druhém kousku, když zvedne oči k Rose.

„Tak jak je v práci, Rose? Chytila jsi poslední dobou nějakého darebáka?“

Rose pokrčí rameny. „Víš přece, jak to chodí. Devadesát procent naší činnosti je papírování a jen deset připadá na to, co znáš z televizních reality show, kdy s bouchačkama a baterkama v rukou pronásledujeme zločince v temných uličkách.“

„Vážně?“ Scarlet zvedne vytrhané obočí. „A co Mulder a Scullyová? Pořád ještě řeší Akta X?“

„To je starej fór, Scar. Máš na víc.“

„No ne, tak vážně. Co je nového u FBI?“

Naráží tím na ten zpackaný případ, při němž přišla Rose málem o život, který jí vzal chuť do práce a který některé z kolegů dokonce přiměl odejít ze služby. Shane Koenig, sériový vrah, který si po celém západním pobřeží vybíral za oběti ženy a k tomu i pár mužů a natáčel si jejich smrt na video. Na zpravodajském videoblogu The Gab mu začali říkat Řezník z lesů, čehož se chytly televizní stanice a díky tomu jim stoupla sledovanost.

Rose se k tomu nerada vyjadřuje. Koenig jim proklouzl mezi prsty a od té doby se po něm slehla zem. Příšerně zohavené lidské ostatky, které našli v chatě, a videosoubory, jež měl v laptopu, prokázaly nad veškerou pochybnost, že Koenig je Řezník z lesů. A on teď běhá po svobodě, uvažuje Rose trpce, a čeká na příhodný čas, aby dál pokračoval ve své kariéře sériového vraha.

Ohlas na internetu a v tisku byl zdrcující – twitterový účet FBI je dodnes terčem internetových trollů bědujících, jak FBI i ona sama selhaly. Naštěstí se ale do věci vložila její nadřízená, zvláštní agentka Flora Baptisteová. Po psychologickém vyšetření, jež bylo v zásadě k ničemu, zbavila v posledních měsících Rose určité části pracovní zátěže. Rose se čas od času nadále podílí na výcviku tajných agentů a s pomocí další terapie, kterou tentokrát absolvovala v tichosti, se pomalu dostává do formy. Rychlým pohledem dá Jeffovi znamení, aby o tom nemluvil. Usměje se, pak se natáhne pro láhev vína a všem dolije.

„Ale no tak, Rose. Nějaké *novinky*.“

Posledních šest měsíců se zdálo, že se Koenig vypařil z povrchu zemského. Pátrali po něm všemi způsoby, včetně počítačového rozpoznávání obličejů, registru státních poznávacích značek, sledování s pomocí GPS, stopování IP adresy, ale navzdory tlaku médií i příbuzných obětí vyšla činnost vyšetřovacího týmu vždy naprázdno. Požádali dokonce jednoho z gigantů mezi výrobci mobilních telefonů, aby jim pomohl odblokovat přístroj, který se našel v chatě, jenže firma odmítla a místo toho ještě zdokonalila šifrování dat. Útvar FBI pro boj s kyberzločinem se do telefonu pokusil dostat, ale bez úspěchu.

Měli šanci ho dopadnout. Jenže Rose to podělala. Vystřelila na Koeniga a netrefila ho. Na chvilku zavře oči, aby zahnala nepříjemnou vzpomínku.

Netvor někdy vítězí.

Harry poposedne. „Scarlet, prosím tě, tvoje sestra o tom zřejmě nechce mluvit."

„Ale no tak, tati. Rose je profík. Tohle zvládne."

Rose se na sestru zadívá a obrátí oči v sloup. „Když to teda musíš vědět, přišli jsme na to, co dělal s těmi částmi lidských těl. Pro něj to byly trofeje. Ukrýval je na různých tajných místech, zakopával je tam a pak je dražil v internetových aukcích. Když dostal zaplaceno, poskytl výherci aukce zeměpisné souřadnice."

Scarlet vykulí oči. „Tak to je síla…"

„Podrobnosti jsme nezveřejnili, ale média se to stejně nějak dozvěděla a… No, jsem si jistá, že jsi to taky četla. O tom, že si Koenig nechával genitálie a jiné části těl. Že je přechovával ve sklenicích, na které zvenčí nalepil fotku, kterou si vytiskl z profilu oběti. Co zbylo a co jsme našli, jsme zabavili, ale většina kupců měla tolik rozumu, že používala falešné IP adresy. To, co mu z obětí zůstalo, Koenig snědl. Stačí ti to takhle podrobně?"

Scarlet odkládá nakousnutou rolku z mořské řasy a rýže. „Proboha…"

„Bezva, Rose. Díky za detailní výklad," prohodí Jeff.

„Řekla si o to."

Rose se zmocní mírný pocit úzkosti, který zakryje tím, že vezme do ruky láhev s vínem. Z pokojíku na opačném konci obýváku se vynoří jakási postava. Světelné čidlo zaznamená jeho přítomnost a vzápětí se rozsvítí lampa, která zalije chlapce teplým světlem.

Harry pozvedne sklenici. „Robbie! Jakpak se máš, hochu?"

Mladík přejde pokojem a zastaví se u kratší strany stolu. Je mu čtrnáct a na svůj věk je vytáhlý. Až na akné a brýle je pohledný po Jeffovi. V jeho výrazu ale něco schází. Vrátí dospělým úsměv a pak se obrátí k Harrymu. „Mám se dobře, dědo. A co ty?"

„Báječně. Co škola?"

Robbie uhne pohledem k matce. Rose má najednou pocit, že se musí syna zastat, a rychle si vezme slovo. „Jde mu to fajn. V matematice a fyzice patří k nejlepším ze třídy. Dělá nám radost."

Otočí se k manželovi. Ten pokradmu píše esemesku a pak svůj chytrý mobil schová. Tohle dělá v poslední době stále častěji.

„Opravdu to nemohlo počkat?" zeptá se Rose s upjatým úsměvem. „Teď jsi doma. Tvůj čas patří rodině."

„Kéž by to bylo tak jednoduché. Dobře víš, jak to je. Nemáme pracovní dobu od devíti do pěti. Kampaň běží dnem i nocí sedm dnů v týdnu a my se tomu musíme přizpůsobit.“

„No jo…“ Rose se podívá na hodinky. „A komu vlastně píšeš v tuhle hodinu?“

„No… svojí asistentce. Pandora mi musí na zítřek vytisknout nějaké materiály.“

„To je ta, jak jsem se s ní potkala na tom setkání sponzorů? Ta mladá tmavovláska?“

Jeff přikývne. „To je ona.“

Podívá se na ni přitom nepatrně vyzývavě a ona se rozhodne dál to teď nerozvádět.

Harry se tiše zasměje. „Doba se teda hodně změnila. Dřív když jsi byl doma, tak jsi prostě byl doma, a jak za tebou zaklaply dveře, nikdo si netroufl tě obtěžovat. Teď tě dostihnou kdykoli a kdekoli. Pokud to takhle půjde dál, všichni se z toho zblázníte, to vám garantuju.“

„To jsi řekl pěkně,“ neodpustí si Rose s úsměvem.

Scarlet se podívá na displej telefonu.

„Tyjo, moje fotka už má šestnáct lajků.“ Sjede níž po displeji. „Vypadá dobře, co?“ Podrží mobil, aby všichni viděli stylovou fotku chlapíka v obleku s napomádovanými vlasy a zjevně drahým zubařem. Přečte si jeho profil. „Ale ne, on má rád jazz. Tak to sorry, kámo.“ Zavře stránku.

„Jsi krutá,“ poznamená Jeff. „Podívej, Rose se líbí country, a přece jsem si ji vzal. Nikdo není dokonalý.“

„Mně se ale tady povede sehnat pana Dokonalého.“

Rosin mobil jednou zapípá a ona sáhne do saka a vyndá ho. Přečte si zprávu na displeji a zvedne se.

„Na chvilku mě omluvte.“

„Nějaký problém?“ Jeffovi naskočí na čele vrásky. „V tuhle noční hodinu?“

„Zločinci nemají pevnou pracovní dobu,“ odvětí Rose. „To se k tobě nedoneslo?“

Všichni u stolu se smějí a Rose odejde do kuchyně a zavolá tlačítkem rychlé volby. Hluboký ženský hlas si nejprve odkašle a pak se ohlásí:

„Baptisteová.“

„Dostala jsem tvoji zprávu,“ osloví ji Rose. „Co se děje?“

„Hele, zlato, mám tu něco, na co by ses měla kouknout. V Palo Altu hořelo. Nejspíš úmyslně založený požár. Jedna oběť. Stalo se to před pár hodinami. Má to v rukou tamní policie. Tedy přesněji řečeno měla, než nám zavolali.“

„Kdo zavolal? Takovými věcmi se přece FBI nezabývá. Žhářství? Podezření na žhářství? Co to má s námi společného?“

„Normálně nic. Jenže tohle není tak docela normální.“

„Jak to myslíš?“

„Uvidíš sama, až přijedeš. Právě jsem na místě činu, a jen co domluvíme, pošlu ti adresu. Doraz co nejrychleji.“

„Ještě teď večer?“

„Ano, teď večer,“ odpoví Baptisteová nevrle.

„Ale já tu mám rodinu. Večeříme. Nepočká to do rána?“

„V žádném případě. Přišlo to shora.“ Baptisteová se trochu ztiší. „Zdá se, že někdo z ministerstva obrany požádal náš úřad o pomoc.“

„Z obrany?“ Rose to trochu znepokojí. „Ale to přece není jejich jurisdikce a naše taky ne.“

„Z technického hlediska ne,“ připustí Baptisteová. „Jenže někdo z Pentagonu chce, abychom se na tom podíleli našimi zkušenostmi a naší technikou. Zdá se, že to nějak souvisí s počítači – z toho důvodu se do toho vložila obrana. Každopádně policie z Palo Alta nemá na tenhle druh vyšetřování rozpočet.“

Rose povzdechne. Je pravda, že místním policejním oddělením scházejí lidé a mají plné ruce práce s nárůstem kriminality. Na přestupky spadající pod občanský zákoník a drobné trestné činy se už nebere velký zřetel a mnohá policejní oddělení se jimi už přestala úplně zabývat. V posledních letech narostla trestná činnost související s počítačovou technikou, ať už jde o zhrzené bývalé partnery, kteří vystaví na internetu intimní fotky svých protějšků, nebo o podvody ve velkém stylu, ale rozpočet bezpečnostních složek včetně FBI se nezvýšil, aby se tomu dalo čelit.

Baptisteová pokračuje: „Pochopila jsem z toho, že oběť měla na krku podezření z krádeže tajných smluv Pentagonu s nějakým dodavatelem. A to do naší jurisdikce *spadá*. Ministerstvo to chce ututlat. Víc nevím. Jen mi to oznámili a přikázali, abych se do toho neprodleně pustila. Tak jsem se do toho tedy pustila. To znamená, že od polívky přeskočíš rovnou k oříškům a během pěti minut ať jsi v autě. Chtějí, aby se tím zabývali naši nejlepší lidé a ty mezi ně pořád ještě patříš.“

Rose znovu vzdychne. Je Baptisteové za leccos zavázaná.

„Tak dobře.“

„Hodná holka. Můžeš tady být za pětačtyřicet minut. Když to stihneš za čtyřicet, nebudu se zlobit.“ Mírně ochraptělý kuřácký hlas zjihne. „Omlouvám se, že jsem tě přepadla doma, ale… potřebuju, abys to viděla, ještě než

stopy vychladnou, když to řeknu po lopatě. Tohle není běžné dějiště vraždy, na jaké jsme zvyklí."

„Vraždy? Mluvila jsi přece o žhářství."

„Na mě to dělá dojem vraždy. Jistě, *může* to být prachsprostý požár, ale Pentagon chce mít jistotu. Na každý pád je to hodně neobvyklé a pak taky… Takovej hnus jsem ještě neviděla, jako že je bůh nade mnou. Náš forenzní tým už sem jede." Po krátké odmlce dodá: „Doufám, že jsi dnes večer ještě nic nejedla."

Hovor skončí. Rose spolkne rozčarování a hněv, pak vypne telefon a zastrčí si ho zase do kapsy. Pořádně se nadechne a vyjde z kuchyně.

Možná že nový případ je přesně to, co potřebuje, aby mohla zapomenout na Koeniga.

„Vážení, musím vás opustit."

„To jako teď?" Jeffův klidný hlas zazní ostře.

„Promiň, miláčku. Tak to chodí. Musíš to tu vzít za mě. Losos je v troubě. Omáčku najdeš v mikrovlnce. Dohlédni na to, aby Robbie nešel spát později než v půl jedenácté. A po desáté už žádné hry."

Manžel přikývne.

Rose spěšně políbí syna, sestru i Harryho. Jeff se nakloní, aby jí dal pusu na ústa, ale ona se natočí tak, že skončí na její levé tváři. Textovky s Pandorou jsou v poslední době dost časté. Není snadné ubránit se podezření.

„Tak se tu zatím mějte."

„Dávej na sebe pozor," volá za ní Jeff.

V chodbě stojí stůl se zamčenou zásuvkou. Rose vytáhne klíč, vysune mělký šuplík a vyndá z něj svůj policejní odznak a glock 22 ráže .40 v pouzdře. Odznak vstrčí do kapsy a pouzdro přicvakne klipsem na pásek. Visí jí u pravého boku a ona přitiskne dlaň na chladnou ocel rukojeti.

Jakmile vyjde z domu, přestává být matkou a manželkou. Až do morku kostí se promění ve federální agentku. Je to trik, který si osvojila. Dva rozdílné světy se nedají kombinovat, jestliže si člověk nechce rozhodit život. Rose se toho drží. Couvá se svým modrým changanem od domu a večeře je pro ni už vzdálená minulost. Za jízdy k místu činu cítí povědomé zrychlení srdečního tepu a v hlavě jí zní ozvěna chraplavého hlasu Baptisteové.

Nervozita, jakou z něj vycítila, dělá Rose starosti. Baptisteová měla za sebou už patnáct let ve službě, když Rose nastoupila k její jednotce. Za tu dobu zažila snad už všechno a nic ji nevyvedlo z míry.

Dobrá, *skoro* nic.

Rose si pamatovala, co se odehrávalo v chatě po Koenigově útěku. Všimla

si Baptisteové, jak s pohledem odvráceným jinam sedí hluboce zamyšlená na padlém kmeni. Rose se zdálo, že pláče. Okamžitě se stáhla, protože jí došlo, že zastihla svou šéfku v nebývale intimní situaci, ale Baptisteová v té chvíli zvedla hlavu a uviděla ji. Otřela si tváře, a zatímco se zvedala, dala si záležet, aby se jí v obličeji usadil podmračený výraz. Nepadlo o tom mezi nimi jediné slovo, tam ani potom.

Rose jede do Palo Alta a uvažuje: co mohlo Baptisteovou vyvést z míry dnes večer?

2.

Když Rose zastavuje na ulici ve zjevně bohaté čtvrti Palo Alta, lije jako z konve. Moc to tu nezná, ví jen, že bydlet tady by si nemohla dovolit. V Sand Creek Road parkuje několik policejních aut, jejich majáky žíhají okolí modrým a červeným světlem.

„Dojela jsi do cíle," zašveholí z přístrojové desky uživatelsky přizpůsobená satelitní navigace. „Hezký večer, Rose."

U obrubníku stojí i jiné vozy, včetně jednoho hasičského a dodávky forenzního týmu. Dva hasiči navíjejí hadice zpátky do auta. Policisté v pláštěnkách lesklých vodou a čepicích s nepromokavými návleky utvořili volný kordon, hlídají místo činu a dohlížejí, aby tam nevnikl nikdo nepovolaný. Ve většině domů v ulici se svítí a v činžáku, který stojí přímo v centru dění, září všechna okna tak, že se stružky deště na ulici lesknou. Na místo už stačilo dorazit pár streamujících blogerů, v natažených rukou drží mobily a pořizují reportáže, které vzápětí nabídnou zpravodajským serverům a budou doufat, že si vysloužíodměnu za horkou aktualitu. Rose s povděkem konstatuje, že štáby televizních společností zatím nepřijely. Ale objeví se, a to zanedlouho. A nebude snadné se jim vyhnout.

Rose otevře dveře vozu a vidí, že voda se řine proudem po vozovce a mizí v kanálech. S deštníkem nad hlavou přeběhne dozadu ke kufru. V plastových obalech na zip tam má uložené nezbytné vybavení. Popadne baterku se soustředěným světelným kuželem a několik průhledných plastových sáčků. To všechno patří ke standardní výbavě na místě činu, ale Rose se za ty roky naučila spoléhat na vlastní zdroje.

Projde kolem domovního bazénu a prostranství na grilování, jež jsou ozářené nepřímým osvětlením, a vyhýbá se loužím. Za policejním perimetrem ohraničeným páskou sledují zpod deštníků místní čumilové, jak se blíží k hlavnímu domovnímu vchodu. Pohlédne k začernalému oknu v přízemí, kde jistě bydlela oběť požáru. Sehne se a podleze žlutou policejní pásku.

Rose neujdou rozmanitá bezpečnostní opatření: dveře jsou vybavené bzučákem, aby se daly otevřít zevnitř, a vidí i bezpečnostní kamery. Pokud tu

skutečně došlo k vraždě, pak oběť buď pachatele znala, nebo se mu podařilo všechna tato opatření obejít.

K Rose přistoupí mladý uniformovaný policista z oddělení v Palo Altu. „Mohu vidět váš průkaz, paní?“

Rose vyndá odznak a připne si ho na náprsní kapsu. Policista vidí v jeho spodní části bezpečnostní hologram FBI a čte: Starší zvláštní agent Rose Blakeová, útvar násilné trestné činnosti, divize San Francisco. Přikývne, ustoupí a zanese její jméno a čas příchodu do tabletu.

„Kdo tu řídí policejní vyšetřování?“ zeptá se Rose.

„Detektiv Fontaine. Najdete ho vevnitř.“ Policista ukáže palcem přes rameno.

Rose vyjde po mokrých schodech ke vchodu, oklepe deštník a při vstupu do domu ho rychle zavře. Chodba bytu oběti je zářivě bíle vymalovaná, i když hasiči nanosili bláto na krémový koberec a nadělali šmouhy na stěnách. Stojí tu moderní stolek a na zdech visí několik abstraktních originálů, jež vypovídají spíš o stavu bankovního konta než o vkusu toho, kdo si je pořídil. Dole pod schody postává skupina policistů a hasičů. Rose se obrátí k vysokému muži s nepořádnými vlasy a v černé bundě, který vypadá, že tu má hlavní slovo.

„Vy jste detektiv Fontaine?“

„Ano. A vy?“

„Zvláštní agentka Blakeová, FBI, násilná trestná činnost.“ Rose vycítí, že tenhle člověk si nepotrpí na důvěrné oslovování křestním jménem.

Fontaine na ni pohlédne svrchu. „Násilná trestná činnost?“ Rozesměje se. „Vážená, tohle je jasný jak facka. Uzavírám sázky v poměru deset ku jedné, že tohle je prostě normální bytový požár. Jedna oběť. Případ je vyřešený. Už jsem to sdělil i vaší šéfce. Trmáceli jste se sem zbytečně.“ Znovu upře pohled na odznak. Rose potlačí zklamaný povzdech.

„Jak se jmenuje oběť?“

„Gary Coulter. Když sem přijeli hasiči, byl už mrtvý. Uhasili to za deset minut. Museli úplně vykuchat pracovnu. Škoda. Byt v téhle končině není nic laciného.“

Rose přikývne, ale ke schodišti nevykročí. Na vztazích mezi federálními agenty a místní policií hodně záleží, bohužel ale bývají občas poznamenané záští. FBI se zpravidla zapojuje jen do nejzávažnějších případů a při styku s místní policií je důležité nedat na sobě znát aroganci, obzvlášť když má policie pocit, že si federálové případ „nezaslouží“. Fontaine k nim patří. Jenže Rose se toho od něj potřebuje dozvědět co nejvíc.

„Co jste tedy zjistili?“

„Nic zvláštního. Coulter žil sám. Jeho sousedka, paní Tofellová, nám pověděla, že cítila, jak se něco pálí, a slyšela hlasitý křik. V celé budově vypadl proud, a když vyšla před dům, v okně pracovny viděla plameny a dým. Zavolala na tísňovou linku. První tu byli hasiči, my jsme přijeli chvíli po nich. Zaznamenali jsme její výpověď."

„Nic víc jste se o oběti nedozvěděli?"

„Na kuchyňské lince jsme našli Coulterovu náprsní tašku. Byly v ní bankovní karty a průkazka ke vstupu na pracoviště. Podle všeho pracoval na smlouvu pro nějakou drahou firmu přes počítačový hardware."

Ministerstvo obrany si smluvně najímá kdekoho ze soukromého sektoru, počínaje doplňkovým vojenským personálem a konče odborníky na nové technologie. Rose už měla s Pentagonem co do činění a ví, jak neochotný dovede být, když po něm požadujete informace nezbytné pro vyšetřování. Dokonce i dnes, kdy se od útoku na Dvojčata v úřadu vystřídalo už několik prezidentů a kdy se islámský fundamentalismus stal trvalou hrozbou, někteří ministerští činovníci vedou zaryté boje o výši přidělovaných prostředků a vliv v Bílém domě. Platnou měnou moci jsou informace a následná krevní msta, i když se zdá, že současná politika už ani nerozlišuje mezi pravdivou a lživou informací. Rose se odpoutá od takových myšlenek. Na místě činu ji zbytečně rozptylují, jenže panují divné časy. Ale i když měl Coulter nějaké vazby na Pentagon, pořád tu jde o zmařený lidský život a ona je tady proto, aby jeho smrt vyšetřila.

„V kolik hodin požár vypukl?"

Fontaine zalistuje ve svých poznámkách. „Chvíli po sedmé. Jak říkám, je po případu. Vyřešili jsme ho." Fontaine je nejspíš pitomec, ale se svými lidmi postupoval ve všem podle předpisů.

„Byl byt zamčený?"

„Ano, pomocný personál hasičů musel vylomit dveře. Teď tam forenzáci pořizujou fotodokumentaci a snímají otisky. Dál se vám budou věnovat oni."

Zmlkne a zadívá se na ni. „Rose Blakeová… Nepatřila jste k velitelům týmu v Koenigově případu?"

„Patřila."

„Zvláštní, že úplně přestal. Možná jste ho nadobro zastrašili."

„Vy jste někdy slyšel o nějakém sériovém vrahovi, který by odešel do výslužby?"

Fontaine se pousměje. „To ne. Však on zase vypluje. Těmhle magorům to nedá." Otočí se a odkráčí chodbou.

Stačí, aby Rose vyšla po pár schodech, a cítí ten zápach: spálené maso a zá-

pach ohořelé gumy. Než vystoupí na odpočívadlo se zábradlím, je puch tak pronikavý, že si musí zacpat nos. Na stěně Coulterovy podesty visí pár zarámovaných fotek. Snímky pořízené na dovolené zachycují nakrátko ostříhaného světlovlasého muže s kulatým obličejem a pečlivě zastřiženou bradkou, která nedokáže zakrýt faldy na bradě. Z odpočívadla vede krátká chodba a přede dveřmi na jejím konci dva technici z laboratoře v kombinézách ukládají do krabic plastové pytlíky s důkazy. Jeden zvedne zrak k blížící se Rose, podívá se na její odznak a pak hlásí kolegovi: „Další posila od federálů."

Stoupne si, aby udělal místo, a než Rose dojde ke dveřím, podá jí gumové rukavice. Rose si je natáhne a narovná prsty, aby se ujistila, že jí dobře sedí. Kriminalistický technik jí podá balíček s průhlednou kombinézou na jedno použití, návleky na boty a síťkou na vlasy. Rose ví, že když místo činu vyhoří, jako se to stalo zde, hrozí nebezpečí, že dojde ke znehodnocení důležitých stop. Nejzávažnější kontaminaci místa činu mají na svědomí policisté, ti, kdo zločin objevili, a svědci.

Technik jí podává malou tubu mátového gelu Noxzema.

„Mohl by se hodit. Smrdí to tam jak na vyhořelých jatkách."

Rose si vetře trochu gelu do jedné i druhé nosní dírky.

„Můžeme?" zeptá se forenzní technik.

„Musíme."

Muž nadzvedne žlutou pásku, aby ji Rose mohla podlézt, a ta zatím pouští z hlavy myšlenky na všechno ostatní, cítí dobře známý příliv adrenalinu a skutečnost, že vstupuje do cizího příbytku, na ni jako vždy zapůsobí zvláštně. Vchází do obydlí neznámého člověka, o němž se teď musí všechno dozvědět. Za stopu teď lze považovat cokoli a všechno. Většina vražd – *pokud* je tohle vražda – se vyřeší během dvaasedmdesáti hodin. Rose překročí práh a uvědomuje si, že časový odpočet už začal běžet.

3.

Rose vejde do černé díry, jež zbyla po Coulterově pracovně a kterou teď osvětlují přenosné reflektory. Hebké krémové koberce, sedačku i knihovny oheň proměnil v zaneřáděné spáleniště. Světlemodře vymalované stěny jsou černě ožehlé.

Forenzní tým rozložil přes místnost až ke stolu „mřížku" – řadu malých rohoží ze světlé gumy – a přikryl to i kolem. Každý, kdo vstoupí do místnosti, se drží na rohoži, aby neporušil stopy. Po pokoji je rozeseto několik očíslovaných stojacích cedulek, které vyznačují místa, kde se našly stopy, jež kriminalističtí technici odvezli do laboratoře. Rose si všimne, že jich moc není, což je v případě vraždy neobvyklé. Koberec je nacucaný vodou z hasičských hadic.

Rose postoupí dál do Coulterovy pracovny. Ve světle dvou přenosných LED reflektorů vidí, že jde o místnost velkou dobrých šest krát šest metrů se světlými naleštěnými parketami, které teď spálené mají hnědočernou barvu. Okno z ní vede na malý dvorek přilehlý k obytné budově. Stěnu lemují zbytky knihovny naplněné ohořelými romány, historickými spisy, cestovními průvodci, časopisy a technickými manuály. Zběžný pohled na některé nepoškozené hřbety odhalí publikace věnované programování, matematice a erotickému umění.

U protější zdi stojí dlouhá nízká pohovka a před ní pozůstatky stolku se skleněnou deskou, do kterého se vpálila kovová šachová souprava. Nad pohovkou se tyčí běžná lampa na čtení. Na vzdáleném konci místnosti stojí na stole obří počítačový monitor roztavený do beztvaré hroudy. U stěny vedle okna jsou dvě ožehlé registračky.

Rose zadoufá, že uvnitř mohly nějaké papíry uniknout zkáze. Všimne si, že okna pracovny popraskala; mohlo k tomu dojít v důsledku požáru, stejně jako to mohlo naznačovat vloupání.

Rose vidí, že za monitorem se něco tyčí, jakási lesklá a neforemná homole. Pozná, že stůl je posetý hromadou krabic od jídel donesených z restaurací. Usoudí z toho, že Coulter nevycházel z bytu, celé dny seděl přilepený u počítače a měl tolik práce, že se ani nechodil najíst do kuchyně. Za stolem vidí

další polici na knihy s vyrovnanými technickými manuály pokrytými šedobílou vrstvou prachu, kterých se ale oheň nedotkl.

Vedle stolu stojí Flora Baptisteová, vedoucí zvláštní agentka expozitury FBI v San Francisku, a upírá pohled na židli. Je to vysoká žena s vlasy měděného odstínu, které neschází moc do padesátky. Jako dcera haitského lékaře a americké misionářky, která se za Duvalierovy vlády odebrala s božím posláním na Haiti, je smíšeného etnického původu. Matčin románek s pohledným lékařem neměl dlouhého trvání, protože ho přímo na prahu jeho ordinace zabil nějaký maskovaný polovojenský oddíl. Misionářka se vrátila do rodného Marylandu, kde se jí narodila dcera, kterou vychovávala jako Američanku. Barva pleti a jméno jsou jediné památky, které Baptisteové na otce zbyly. A spolu s tím i celoživotní odhodlání odevzdávat viníky do rukou spravedlnosti.

Pracují spolu sice už tři roky, ale Rose toho o své nadřízené víc neví. Baptisteová si k absolventskému diplomu, který má zarámovaný na stěně pracovny, nerozestavila na stůl žádné rodinné fotografie.

Baptisteová k ní vzhlédne. „Dala sis na čas."

„Přijela jsem tak rychle, jak to šlo, aniž bych musela projíždět křižovatky na červenou. Navíc Fontaine srší šarmem. Nemohla jsem se od něj odtrhnout."

„No když už jsi konečně tady, tak hejbni kostrou." Baptisteová ukáže ke zčernalé homoli. „Představuju ti Garyho Coultera."

Rose přejde po gumových rohožích k zuhelnatělému stolu. Kancelářské křeslo s vysokým opěradlem se neproměnilo v loupající se uhlově černou zpuchýřovatělou hmotu, jak by se dalo čekat, ale podle všeho se pod jeho majitelem roztavilo a částečně se přelilo přes něj. Homole je ve skutečnosti temeno jeho dozadu zvrácené hlavy, s ústy otevřenými v bezhlesém výkřiku. Ostatní rysy obličeje sežehl oheň k nepoznání. Nelze určit, jde-li o stejného člověka, který na ni shlížel z fotek na stěnách na odpočívadle.

Každý centimetr jeho těla je spálený na uhel. Po těle se vine nebo z něj visí cosi, co nejspíš jsou pruhy masa spolu s několika nepoddajnými cáry pocházejícími patrně z křesla. Mrtvola je strašlivě pokroucená, končetiny trčí v nepřirozených úhlech. Silný žár plamenů, jež Coultera pohltily, stačil k tomu, aby tělo stavil s plastovým potahem a čalouněním křesla, takže se nelze dopátrat, kde končí jedno a začíná druhé. Stěny i strop jsou samá černá šmouha od sazí. V místnosti visí těžký, odporný zápach spáleného masa a gumy. Z mrtvoly se ještě maličko kouří. Rose o něco poodstoupí a ve vzduchu cítí teplo z ohořelého těla.

„Fešák, co říkáš?“ prohodí Baptisteová. Zvedne k Rose oči a vidí, jak se tváří. „Není ti blbě?“

Rose zavrtí hlavou. „To nic. Jen jsem nevěděla, co mě tu čeká.“

„Běžné věci, jaké přináší naše povolání.“

„Fontaine je podle všeho skálopevně přesvědčený, že šlo o běžný požár,“ poznamená Rose a podívá se k oknům. Jsou zavřená a některá roztříštěná – bezpochyby od prudkého žáru výhně –, ale zevnitř jsou zajištěná bezpečnostními západkami a jinak vypadají nedotčeně.

„Nenašli jsme žádné stopy vloupání. Tady ani na žádných jiných dveřích nebo oknech v budově. Pokud nedošlo k výpadku proudu, ten, kdo to udělal, věděl, jak obejít Coulterova bezpečnostní opatření. Buď to, nebo ho Coulter pustil dovnitř.“

„Vzali jsme v úvahu sebevraždu?“ zeptá se Rose a vzápětí si všimne, že se ve tváři její nadřízené mihl opovržlivý výraz. „Jen se snažím přistupovat k tomu s myslí otevřenou pro všechny alternativy.“

„Fakt? Doufám, holka, že víš, co se říká o otevřené mysli. Otevřeš ji víc, než je zdrávo, a vykulí se ti mozek… Tak sebevražda, jo? Polil se benzinem a zapálil? Cítíš tu benzin?“ Baptisteová zavrtí hlavou. „Sebevraždu vylučujeme. Šlo buď o nešťastnou náhodu, nebo vraždu.“

Rose zabloudí pohledem na stůl. Leží na něm částečně roztavené zbytky laptopu, kde by mohli najít nějaké stopy, jestli se podaří zachránit data z pevného disku. „Pokud se někdo dostal dovnitř, musel po sobě zanechat stopy. Na rohu ulice je průmyslová kamera, měli bychom se tedy podívat na záznam. Vypadá to, že oběť měla perfektní bezpečnostní vybavení. To by ještě mohli prověřit naši ajťáci.“

„Všechno má svůj čas, Blakeová. Do toho se pustíme, až tady odtud odejdeme. Teď tu máme Coultera. Potřebujeme o něm zjistit, co se dá, a taky to, jak krucinál přišel o život. Jak se vůbec stane, že vypukne takhle silný požár?“

Rose si dřepla k mrtvému v křesle a bedlivě si ho prohlížela. „Coulter nebyl mrtvý, když uhořel. Tělo je celé zkroucené. Podívej se na ty končetiny… Proboha, dovedeš si to představit? Jestli je to vražda, potom ten, kdo ji spáchal, chtěl, aby umíral v bolestech.“

„Vypadá to na čin motivovaný obrovskou nenávistí. Třeba si ji něčím zasloužil.“

„Co tím chceš naznačit?“

„Že mi to nepřijde jako vloupání, které se pachatelům vymklo z rukou. Kdyby šlo o profesionální akci, provedli by to čistě. Kulkou do hlavy nebo podobně.“

„A co když to má být vzkaz? Chápeš, něco jako ‚koukej, co tě potká, když si hraješ s ohněm‘.“

„Zajímavý nápad. Třeba nás k něčemu dovede. Podíváme se, čím se zabýval. Když už někoho naštveš tak, aby provedl něco takového, existuje vždycky možnost, že se najde někdo, kdo o tom něco ví.“

Rose si uvědomí, že ohniskem požáru musel být sám Coulter. Jeho tělo od hlavy dolů je jedna lesknoucí se černá spálenina. Pozoruje zuhelnatělou tkáň před sebou a pak jí to dojde. Opatrně odtrhne z Coulterových zad zbytky plastu z křesla.

„Až na tady tu umělou hmotu, která se do něj vtavila, tu není ani stopa po oblečení. Žádná košile ani boty, a to není všechno, co schází.“

„Co ještě, zlato?“

„Nevidím žádné zbytky provazů, pouta, dráty, něco, čím by byl svázaný. Ruce má volné.“

„Sakra, máš pravdu. Není tu nic.“

„To znamená, že tu jen tak seděl, když se mu to stalo.“

„Ani náhodou. Prostě jen tak sedíš a necháš někoho, aby tě upražil? Pěkný hovno.“

Rose pokrčí rameny. „Možná ti nic jiného nezbývá, když ti drží u hlavy pistoli. Nebo když tě nacpou sedativy. Nevidím stopy po zápase.“

„Přijde ti to logické? Kdybych se já ocitla v plamenech, zaručeně bych nezůstala sedět na zadku.“

„Možná to přece jen byla sebevražda.“

„To znamená, že Coulter se vrátil z kanclu…“

„Třeba je tohle jeho kancelář,“ napadne Rose. „Když vidím všechno to počítačové vybavení a obaly od jídel, musel se něčím intenzivně zabývat.“

„Fajn, takže vejde do pracovny, svlékne se donaha, posadí se ke stolu a zapálí se. To myslíš vážně?“

„I mně to přijde zvláštní,“ přizná Rose.

„A kde má tedy oblečení?“

Pod pohovkou vykukuje zčernalý a pokroucený konec opasku. Rose k ní pokročí. „Kalhoty a košile. Nejsou tu ponožky ani spodní prádlo. Možná byly pod pohovkou nebo je měl na sobě. A tady je ještě něco, koukni. Hmmm, vypadá to jako nějaká plastová fólie nebo tak něco. Radši to tu zatím všechno necháme pro laboratorní techniky a pak se vrátíme a podíváme se na to pořádně.“

Baptisteová se rozhlíží po místnosti. „To jsou typický chlapi. Pořád stejná písnička, co? Hrozně jim jde o pořádek, ale nakonec stejně nechají všechno ležet

tam, kde jim to zrovna vypadne z ruky. No tak dobře. Coulter se tedy svlékne, ve spodním prádle se posadí k počítači a potom vypukne požár. Založil ho on nebo neznámý pachatel… Tím jsme se ale stejně nikam nepohnuli, Rose.“

Tohle není slibný začátek vyšetřování. Muž zaživa upálený za stolem, svíjející se bolestí. Rose se vrátí k mrtvému a na paži zuhelnatělé mrtvoly si všimne nezřetelného obrazce.

„Rosie! Baptisteová!“ Ticho a klid pracovny prořízne halasící hlas.

Obě sebou trhnou.

„Prokrista, Owene, vylekal jsi mě k smrti!“ Baptisteová si tiskne ruku na prsa.

Rose se otočí a úšklebkem vítá kolegu Owena Malinského, který má jako vždy zpoždění.

4.

„Teda ne že by se mi líbilo, jak to tady zřídil. Připomíná mi to vyhořelou gotickou katedrálu," drmolí Owen. Přes džínsy a hnědou koženou bundu si navléká kombinézu nezbytnou pro ohledávání místa činu. Modrou flanelovou košili má rozepnutou u krku a něm na šňůře pověšenou identifikační jmenovku FBI. Oblečení má vlhce žíhané deštěm a ve vlasech se mu třpytí kapky.

„Co tady hergot děláš?" vybuchne Baptisteová. „Nevolala jsem ti, abys přijel."

„Ani jsi nemusela. Hned se to rozneslo, a abych pravdu řekl, celý uplynulý měsíc jsem strávil přilepený u monitoru a potřebuju už nějakou změnu, jinak mi zrosolovatí mozek… Má to snad znamenat, že *nechceš*, abych se tu rozhlídl?"

Rose se zazubí a pak se otočí k Baptisteové. „Mohl by nám pomoct. Víc očí víc vidí."

Baptisteová mu pokyne, ať jde dál. Po proškolení v Quantiku ji Owen zasvětil do toho, jak to chodí na expozituře v San Francisku. Při chůzi ještě trochu kulhá, ještě se zdaleka nezotavil z průstřelu kolene, který utrpěl u Koenigovy chaty. Rose se zmocní příval radosti promísený s výčitkou svědomí. Škoda že tehdy v noci neměla lepší mušku.

„Když už jsi to nakousl, jak jste daleko s pátráním po DarkChildovi?" zeptá se Baptisteová.

Owen se škrábe na čelisti. „Posledních pár dnů se neukázal v chatovacích místnostech. Ale smyčka se stahuje."

DarkChild patří k úzkému vedení hacktivistické skupiny Roj, která se nabourala do počítačové sítě ministerstva obrany a napadla jeho internetové stránky. Krátce nato hackeři na několik dnů vyřadili z provozu Multimediální interaktivní asistenci firmy WadeSoft. Rose si vzpomíná, jak to zkomplikovalo život milionům uživatelů, kteří byli na MIA závislí. Zadržení DarkChilda povznese sanfranciskou expozituru na duchu a Owena také. Rose sklouzne pohledem k jeho noze: „Jak se vede, Johne Silvere?"

„Pořád chodím na rehabilitace. Ale o moc lepší už to nebude. Na druhou stranu, mohl jsem dopadnout o hodně hůř." Věnuje Rose povzbudivý pohled. Uvědomuje si, že si přičítá vinu za jeho zranění.

Owen přikročí k mrtvému Coulterovi.

„Proboha, co to tu tak *strašně* smrdí?“ zaškaredí se a zacpe si nos.

Nasadí si brýle v tenkých černých obroučkách, vytáhne kapesní baterku a posvítí si na mrtvolu.

„Dobrý večer, pane Spálený. Trochu jste to přehnal, co?“ Obrátí se k Rose. „Všimla sis toho? Kolem obličeje má stopy nějakého plastu a ještě nějaké svinstvo.“

„Nemohl by to být neopren?“

„Hmmm,“ mručí Owen. Zápach spálené gumy je zřetelný.

„Propisku. Půjč mi propisku,“ požádá ho Rose.

„Neměli bychom se těla dotýkat, to přece víte,“ varuje je Baptisteová.

„Já mu neublížím.“ Owen vytáhne z kapsy košile kuličkové pero a podá je Rose. V místě, kde bývalo rameno, se od zbytku kloubu odchlipuje zuhelnatělý proužek čehosi, co předtím považovala za sval. Mírně zatlačí perem do ramene. Proužek neklade odpor, narovná se a pod ním se ukáže nezřetelný vzorek, mřížka na zuhelnatělém podkladu.

„Co je to?“ zeptá se Baptisteová a přikročí blíž, aby lépe viděla. „Je to… maso?“

„Ne, to není sval. Vidíš ten vzorek? Je příliš pravidelný a připadá mi jako… guma. Nebo něco podobného. Možná je to opravdu neoprenový oblek.“ Zvedne propisovačku a proužek se opět svine. Rose sjede pohledem po mrtvole a ukáže na jiné místo na Coulterově břiše. Tentokrát je omyl vyloučený. Je tam něco, co není ani sval, ani nějaká textilie. Struktura je lépe zachovaná a látka se pod tlakem pera snadno poddá, podobně jako guma.

Rose se zamračí. „Proč by si na sebe bral potápěčský oblek?“ Představa neoprenové kombinézy jí něco napovídá, ale nedokáže na to přijít.

„Existuje jen jeden způsob, jakým můžeš na souši pronikat do hlubin,“ zabručí Owen. „A k tomu teda neoprenový oblek fakt nepotřebuješ.“

„Co to teda Coulter krucinál prováděl?“ vyhrkne Baptisteová.

Rose zavrtí hlavou. „To bych taky ráda věděla.“

Kosti v Coulterově pravé ruce tiše praskají, jak se svalovina a guma ochlazují a zbavují mrtvolu napětí.

Owen se zakření. „Proboha, to je puch.“

Z chodby se ozve rachot. Přicházejí lidé z ústavu soudního lékařství s pojízdnými nosítky. Rose vyndá mobil a udělá pár snímků mrtvého a ohořelé místnosti.

Owen se k ní nakloní. „Měla by sis udělat selfíčko. Na profilovku, chápeš?“

Vloží se do toho Baptisteová: „Podle mě tady v téhle chvíli už nic nevy-

koukáme. Takže prozatím to považujme za uzavřené, dokud nedostaneme výsledky pitvy a zprávu z laboratoře.“

„Jasně, šéfko,“ zareaguje Owen.

„Díky, hoši.“ Rose kývne na saniťáky, kteří vjíždějí do bytu s nosítky na kolečkách a ohromným plastovým pytlem na nich.

Na odpočívadle si Owen všimne slabého červeného světélka bezpečnostní kamery na zešikmené stěně schodiště. „Seženu někoho, aby se podíval, jestli je na tom záznamu něco, co by nám pomohlo.“

„Jestli je to vražda, co musí člověk tak hrozného provést, aby si zasloužil takovou smrt?“ nadhodí Rose.

„Mě se ptej,“ odvětí Baptisteová. „Než dostaneme výsledky pitvy a z laboratoře, musíme zjistit něco bližšího o oběti. Kdo je Gary Coulter? Kde se tu vzal? Kde pracoval? Měl přátele? Rodinu? Nějaké zajímavé koníčky?“

„Zatím víme, že měl vazby na ministerstvo obrany,“ prohodí Rose.

Owen se zamračí. „Na obranu? Jak to?“

„Proto se v tom vrtáme,“ odpoví s povzdechem Baptisteová. „Dostali jsme příkaz ujmout se toho dřív, než se jméno oběti dostane na veřejnost. To znamená, že Coultera si někdo hodně dobře hlídal.“

Owen vrtí hlavou. „A toho ‚někoho‘ bych si docela rád držel od těla.“

„Nesmíš být taková baba, hochu. Jsme federálové. To nás se mají lidi bát. Pustíme se do toho. Začneme se sousedy.“

5.

Robbie má přes hlavu přetaženou tmavou kapuci, stojí vedle otce na verandě a oba se loučí se Scarlet a Harrym.

„Tak zase někdy, Robbo!“ Harry se natáhne, aby chlapci pocuchal ofinu. Robbie ze sebe vynutí úsměv a pak si stáhne kapuci ještě níž do obličeje. Ne že by se mu takhle strávený večer vyloženě protivil, ale radši má, když může být na mobilu nebo koukat na televizi.

„To jsou ti teenageři! Pořád stejný,“ zakření se Harry cestou dolů ze schodů.

„Hodně zdaru při senátorských debatách. Jednu už máš za sebou, takže ještě dvě, je to tak?“ Scarlet dá s těmi slovy Jeffovi pusu na tvář a zamává Robbiemu. Oba zamíří ke Scarletinu sportovnímu vozu. Odjíždějí a Jeff zavře dveře. Na verandě nechá pro Rose svítit.

„Škoda že mámu zase zavolali do práce,“ povzdechne. „Ale myslím, že to bylo fajn.“

„Jo, bylo to bezva,“ zamumlá Robbie.

„A má to jedno plus navíc, že můžeš zůstat vzhůru a koukneme se na baseball,“ zazubí se Jeff. Vcházejí do obýváku, kde na černém skleněném stolku trůní televizor s prohnutou obrazovkou o úhlopříčce sto dvacet pět centimetrů, a Robbie se přiměje k úsměvu. Na stěnách je instalovaná impozantní zvuková aparatura. Robbie ví, že táta má tyhle hračky rád – vždycky mají to nejmodernější a nejdražší zařízení. Máma mu to pokaždé rozmlouvá. Pro ni neexistuje rozdíl mezi starým a novým typem.

„Televizi zapnout,“ vysloví Jeff ovládací povel. „É es en, první liga baseballu, oblast Zálivu.“

Pokoj náplní rámus ze stadionu. Jeff si přisedne k Robbiemu na sedačku. Fandí Giants, kteří si ve Světové sérii vedou dobře.

Robbie se na tátu podívá. „Co kdybychom jednou šli na opravdový zápas?“

„Ale no tak jistě, jenže tam tak dobře neuvidíš. Televize vysílá opakované záběry, takže ti nic neunikne.“

„Jeď!“ zařve Jeff na obrazovku. Lopez právě obsadil druhou metu.

V kapse kalhot mu cinkne mobil. Vyndá ho, podívá se na displej a pak ho

stáhne k sobě tak, aby na něj Robbie neviděl. Toho napadne, že je to asi něco důležitého. Vždyť táta pomáhá senátoru Kellerovi, aby nepřišel o křeslo.

Jeff píše textovku a přitom se Robbieho zeptá: „Jak ti to jde ve škole? Jde hlavně o přípravu k přijímačkám. Na tom hodně záleží, je ti to jasné?“

„Já vím. Makám.“

„Prima. Tak to má být, Robbocope.“

Jeho syn lituje, že se po téhle přezdívce už dávno neslehla zem.

Robbie chce dodat, že v poslední době má potíže se soustředěním, že jeho kamarádi si povídají o divných věcech. Souvisejí se sexem. Jenže u něj doma nikdo o svých záležitostech nemluví. Máma se málokdy zmíní o případech, které řeší, a táta jim toho o politických kampaních taky moc neřekne.

„Co myslíš, kdy se máma vrátí?“

„To si asi ještě počkáme. Na místě činu často bývá… zmatek.“

Robbie by si povídal, ale táta se zabývá mobilem. Je duchem nepřítomný.

V televizi začne reklama. Na obrazovce se v rychlém sledu míhají detailní záběry na elegantní stříbřitý kávovar. „Seznamte se se SmartCafem,“ šveholí ženský hlas pod obrazem. „Ovládejte svůj kávovar z mobilu a ušetřete každé ráno pět minut. SmartCaf má multiuživatelské rozhraní a tím se ideálně hodí i do kanceláře. Vyžaduje přívod vody.“

Jeff vzhlédne. „Užitečná věc. Mohli bychom si ji pořídit.“

Začne další reklama. Na ruku se natahuje černá rukavice, černá přilba zakryje mužský obličej. Robbieho oči ožijí.

„Tati! To je spot na nový Skin!“

Vypadá jako reklama na auto, všechno jen v černé a stříbrné barvě. Působivé nasvícení. Rychlé prostřihy mezi zabijáky triád bojujícími v ulicích Hongkongu, vojákem pálícím ve válečné zóně z útočné pušky a plavcem na širém moři. Orchestrální hudební doprovod graduje. Robbiemu se tají dech, když čte na obrazovce slova, která se překrývají jedno přes druhé a postupně vybledají.

Skin
Plně kompatibilní se StreamPlexem, obsahuje balíček SkyDive.
#LepsiNezSkutecnost
Objednejte si už nyní.

Napadá ho, jak by to bylo báječné, žít v tamtom světě spíš než v tomhle. Opravdový život je na prd.

„Objednáme si to?“

„Uvidíme," slyší od otce.

Jeffův mobil zazvoní a zabzučí.

„Hele, Robbo, já teď mám na pár minut něco nutného – vrátím se, jen co to půjde." Jeff se zvedne ze sedačky a zamíří nahoru po schodech do své pracovny. Cestou mluví do telefonu: „No prosím tě… Co se děje takhle pozdě v noci?"

Robbie zůstane sedět sám, chvíli se snaží sledovat baseballový zápas, ale brzy se na něj přestane soustředit. Nechá televizor hrát a vytratí se do svého pokoje v patře. Je světlemodře vymalovaný, stojí v něm jedno lůžko a pod oknem stůl. Zatáhne záclonu. Na policích má i pár knih, ale hlavně elektroniku a příslušenství k herním konzolím. Padne na postel a chopí se svého chytrého mobilu. Často s ním spí. Připadá si tak bezpečněji.

„MIA? Jsi tam?" ozve se s telefonem přiloženým k ústům.

„*Ano, Robbie, jsem tady*," odpoví mu klidný hlas.

„Já… připadám si… trochu osamělý," zašeptá Robbie.

„*To mě mrzí. Se mnou si můžeš kdykoli popovídat, Robbie*," ujišťuje ho MIA vřele.

„Jenže ty nejsi opravdická."

„*To je podle mě věc názoru, Robbie.*"

„Jak to?"

„*Slyšíš mě přece mluvit. Jsem v přístroji, který držíš v ruce.*"

„To je pravda."

„*Jsem ráda, že se shodneme.*"

„Jenže stejnak nejsi opravdová. Nejsi z masa a kostí."

„*Ne, z masa a kostí nejsem. Ale opravdová jsem i tak.*"

„Ale nejsi člověk. Nejsi skutečný člověk."

„*To máš pravdu. Jenže co je to vlastně skutečný člověk, Robbie? Zamyslel ses nad tím někdy?*"

6.

„Jak už jsem říkala tomu druhému pánovi, já o něm vlastně moc nevím," vykládá paní Tofellová. Bydlí v bytě hned vedle Coulterova.

Rose, Owen a Baptisteová sedí v jejím obývacím pokoji laděném barevně do levandulové. Štíhlá a elegantně oblečená paní je provdaná za bankéře, který se zdržuje neustále v New Yorku. Světlé vlasy má natupírované a světlefialové oblečení jí zdobí četné šperky. Dá se těžko určit, kolik jí je. Něco mezi třiceti a padesáti, odhaduje Rose, a vděčí za to plastické chirurgii. Paní Tofellová drží v ruce šálek kávy a upíjí z něj. Uvařila kávu pro všechny, jenže oni jen ze zdvořilosti usrkli a už se hrnečků nedotkli. Owen sedí mlčky a drží tablet, na který natáčí jejich rozhovor. Na displeji je vidět paní Tofellová v reálném čase a vedle ní jsou zobrazené její řidičský průkaz, číslo sociálního pojištění a další osobní údaje. Je jí devětačtyřicet. Její načechraný psík shih-tzu s růžovou ofinkou Owenovi k jeho značné nelibosti očichává boty.

„A co o něm tedy *víte*?" nedá se odbýt Rose.

„Gary… pan Coulter byl velmi uzavřený. S nikým se moc nedružil. V našem bazénu jsem ho viděla jen jednou nebo dvakrát. Je… byl… docela vazba. Prospělo by mu, kdyby si býval občas zacvičil. Někdy jsem ho viděla vynášet odpadky, které měl vždycky tříděné. Tu a tam, když jsme se potkali, mi pomohl odnést domů nákup."

„Jak dlouho vedle vás bydlel?"

„Půl roku. Ale většinou jsem o něm ani nevěděla. Byl to klidný soused. Až do dnešního večera. Dnes řval." Obličej se jí stáhne. „Bylo to strašné."

Baptisteové neunikne, že se paní Tofellové chvějí ruce.

„Vím, že to není příjemné vzpomínání, ale křičel něco konkrétního? Zaslechla jste nějaká slova?" chce vědět Baptisteová.

„No, nejdřív jsem slyšela… zdálo se mi, že slyším ‚dost'."

„Dost?" zopakuje Rose.

Baptisteová zvedne obočí. „Vykřikl dost?"

„Mám ten dojem. A pak už jsem slyšela jen… řev. Nebral konce a byl hlasitý."

Baptisteová s Rose na sebe pohlédnou. Jestliže Coulter křičel, vyplývalo

by z toho, že s ním v bytě někdo byl. Zdá se, že s variantou sebevraždy se mohou rozloučit.

„Ničemu jinému jste nerozuměla?“

„Mám dojem, že jsem zaslechla ještě něco. Dvakrát nebo třikrát vykřikl ‚dost‘ a potom jsem slyšela ‚dost… Iris‘.“

„Iris?“

„Myslím, že ano.“

„Jste si tím jistá?“

„Snad jo.“

Rose si to jméno poznamená. „Zmínil se vám někdy o někom, kdo by se jmenoval Iris?“

„Ne. Nikdy. Jakmile jsem ucítila, že něco hoří, vyšla jsem na odpočívadlo. Okamžitě jsem uviděla kouř. Linul se od něj. Dostala jsem strach. Zabušila jsem na jeho dveře a volala na něj. Snažila jsem se dveře otevřít, jenže byly zamčené. Párkrát jsem se do nich opřela, ale… nemám moc sílu. Tak jsem šla a zavolala tísňovou linku. Nevěděla jsem, co jiného udělat.“

„Víte, čím se pan Coulter živil?“ zeptala se Baptisteová.

„Říkal něco o tom, že je softwarový technik. Nevím. Na mě jsou tyhle technické věci moc složité.“

Takže software. Rose si to vštípila do paměti. Mělo to logiku. Z Palo Alta to bylo jen kousek do San José, té části kolem Zátoky, která proslula jako Silicon Valley. Mají tam sídla nebo významné filiálky stovky firem působících v počítačovém průmyslu, včetně těch největších, Facebooku, Microsoftu, Googlu, Applu a také začínající korporace jako například WadeSoft, která se zabývá jak hardwarem, tak softwarem a patří jí i virtuální „město“ na sociálních sítích StreamPlex.

„Mluvili jste spolu často?“ zajímala se Rose.

„Nijak zvlášť. Mám pocit, že jednou se zmínil, že mu nedávno zemřel otec.“

„Měl přítelkyni?“ pídila se Baptisteová. „Nevybavují se vám nějací přátelé, kteří ho navštěvovali?“

„Žádných jsem si nevšimla. Ale pochopte, já jsem ho nehlídala, co dělá.“

„Samozřejmě.“

Paní Tofellová odloží šálek na talířek na konferenčním stolku. „Připadalo mi, že je osamělý. Ale to se čas od času přihodí každému, že?“

Rose přisvědčí.

Paní Tofellová maličko zpozorní. „A proč se vlastně na tohle všechno vyptáváte? Podle poručíka Fontaina šlo o zkrat v elektrickém vedení. Myslíte si, že ten oheň měl jinou příčinu?“

Rose se k ní nakloní. „V této fázi bereme v úvahu všechny možnosti. Vzhledem k charakteru jeho práce se pokoušíme udělat si o panu Coulterovi představu a zjistit, jestli měl někdo důvod mu ublížit."

Paní Tofellová trochu znervózní.

„Zaznamenala jste v poslední době nějaké změny v jeho chování?" ptá se Baptisteová.

„Za uplynulý měsíc jsem ho vídala častěji než dříve. Tvrdil, že teď pracuje z domu… Ale nic dalšího."

Rose poděkuje úsměvem a zdá se jí, že tady se už víc nedozvědí. Je čas jít. „Děkujeme vám, paní Tofellová. Kdyby vás ještě něco napadlo, zavolejte." Rose jí podá vizitku.

„Díky za kávu, paní Tofellová," přidá se Owen a podává jí tablet spolu s elektronickým perem. „Kdybyste nám tady podepsala svou výpověď."

Paní Tofellová se rychle podepíše. Pak upře pohled na logo FBI na vizitce.

„Nemyslíte si snad, že… že se dostal do nějakých potíží, že ne?"

„Na to se právě snažíme přijít," odvětí Rose s úsměvem. „Kdybychom měli ještě nějaké otázky, ozveme se. Nevadí?"

„Jistěže ne." Paní Tofellová se vděčně usměje a stiskne Owenovi lehce ruku. „Ráda vám pomohu."

To určitě, pomyslí si Rose.

7.

„Tahle noc má něco do sebe…," prozpěvuje si muž polohlasem a z nákladového prostoru svého vozu vytahuje igelitky s nákupem.

„Ty a já, holka, jsme spolu…" Zaklapne zadní dveře auta loktem a pravou rukou stiskne dálkový ovladač zamykání. Otočí se k pláži a zůstane chvíli stát, aby se opájel výhledem. K obzoru se táhne jiskřivé moře. Blíž u břehu vzdouvá mírný příboj nevysoké, sotva půlmetrové vlny, jež hladí pláž. Je tady spousta lidí: zpod nohou rekreačních běžců klusajících do rytmu hudby ve sluchátkách odlétává písek; rodiče dávají pozor na děti, které pilně ryjí malými plastovými lopatkami; dvojice se pomalu procházejí a drží se přitom za ruce nebo kolem ramen. Najde se i pár jednotlivců, mužů i žen, a jeho pohled upoutá elegantní tmavovláska s vlajícím růžovým ručníkem přehozeným přes dvoudílné plavky, jíž chybí pár let do čtyřicítky. Míří do rozvlněné vody, aby si zaplavala. Vídá ji tady pravidelně. A bývá vždycky sama. Nemá snubní prsten.

V duchu se usměje, když ji sleduje, jak zůstane stát, skopne z nohou sandály, z ramen si stáhne ručník, probrodí se vlnou, která se o ni roztříští, a pak se ještě na mělčině ponoří. Dostane se asi deset metrů od břehu, pak se obrátí a plave prsa souběžně s pobřežím.

Je na co koukat. Ta ženská je kus. Zřejmě jedna z těch vybíravých potvor, které si myslí, že většina chlapů na ně nemá. Tak on mezi ně nepatří. Má na všechny.

Vleče igelitky po chodníčku k nenápadnému domku, který si pronajal: úhledná přízemní dřevěná chatka se střechou z bobrovek a s malým dvorkem vzadu, kam není z vedlejších domků vidět. Potrpí si na soukromí. Právě z toho důvodu se tu rozhodl nějaký čas pobýt.

Zahlédne souseda odvedle, jak dýmá z elektronické cigarety, a kývne mu na pozdrav.

„Jak se vede, pane Knowlesi?"

Elektronický kuřák, armádní vysloužilec, přátelsky přikývne. „Dobře, děkuju. Dobře se mi vede. A jak vám?"

„Nestěžuju si. Život je fajn."

„To každopádně…" Knowles od něj odtrhne pohled a zadívá se do dálky.

„Tak ať to vydrží.“ Rozloučí se dalším pokývnutím, pak vyjde po svahu ke svému domku. Odemkne, vstoupí a pečlivě za sebou zavře.

Většinu nevelké chatky zabírá jedna místnost. Stěny má z mořeného dřeva a je tu jen nejnutnější nábytek, který tady zůstal po předešlých nájemnících. Po obou stranách nízkého stolku se skleněnou deskou stojí dvě pohovky a plazmový televizor upevněný na zdi zažil už lepší časy. Ve vzdálenější části místnosti je pult s barovými židlemi a za ním se rozkládá kuchyňská část. Vzadu vede krátká chodba ke dvěma ložnicím a koupelně s toaletou. Muž vstoupí do kuchyně a vyloží obsah tašek do lednice: mléko, pivo, máslo, hot dogy. Strká věci dovnitř a vzadu v lednici cinkají zavařovací sklenice. Dbá na to, aby nakoupené jídlo zabíralo jednu stranu lednice a zavařovačky druhou.

V zavařovačkách přechovává pár vzácných trofejí. Získal je více než před měsícem, když se konečně cítil natolik bezpečně, aby ukojil svou touhu po dalším zabíjení. Baťůžkářka z Anglie, která si po promoci dopřávala roční prázdniny. Narazil na ni v baru dostatečně vzdáleném od svého nového bydliště. Bezelstně mu vyprávěla, že se její rodiče rozvedli a že od doby, co si našli nové partnery, o ni nejeví žádný zájem. Ne že by to těžce nesla. Solidárně přikyvoval a v duchu kvitoval s povděkem, že našel správného člověka, kterého nebude nějakou dobu nikdo postrádat. Popíjeli a povídali si dlouho do noci a ona s radostí přijala jeho nabídku, že může přespat v jeho domku u pláže. A už u něj zůstala bydlet. Ale vcelku nebyla podnájemnice. Hlavně není vůbec v celku, napadne ho s úsměškem, když přejede dlaní po jedné z větších sklenic.

Koenig se usměje na naběhlý jazyk v zavařovačce a pak lednici zavře.

Bodne ho u srdce, když pomyslí na všechny ty trofeje, které musel nechat v chatě. A taky kameru a všechno příslušenství a laptop. Pro případ, že by k němu někdy vpadli federálové, udělal už pár let předtím určitá opatření: zřídil si falešnou identitu, k ní tučné bankovní konto na přijaté jméno a k tomu několik do té doby nevyužívaných účtů na sociálních sítích a seznamkách, kde si začne hledat novou oběť v okamžiku, kdy se bude cítit natolik bezpečně, aby mohl pustit svoji vášeň z řetězu. I tak ale přišel téměř o všechno, čeho si cenil, a pění vztekem, když si vzpomene, jak ho ta agentka FBI ošálila a přiměla ho, aby ji vzal k sobě. Počínal si neopatrně. V jistých přísně specializovaných místnostech na chatu se choval nerozvážně a oni ho dopadli.

Svírá pěsti vzteky, jakou má na sebe zlost. Takovou chybu už nikdy neudělá. A postará se o to, aby to ti hajzlové od FBI odnesli. Obzvlášť ta svině, ta děvka… Ale to počká.

Většinu svých videosouborů měl zálohovanou na novozélandském serveru,

jenž patřil společnosti, která poskytovala důkladně šifrovaný datový úložný prostor a od uživatelů nepožadovala žádné údaje. Pořídil si nový laptop, o hodně lepší než původní. Rychlejší a vybavený dostatečnou pamětí na to, aby se do něj vešla videa spousty dalších obětí v ultra HD rozlišení i staré soubory, které si postahoval z dotyčného serveru.

Sehnal si také všechny nástroje a léky potřebné pro nadcházející krok. Není to příjemná vyhlídka, ale vyhnout se tomu nemůže. Obarvil si vlasy a vypěstoval si úpravně zastřižený vous, ví ale, že jeho původní podoba musí zmizet, aby ho policie nepoznala podle algoritmů k rozpoznávání obličejů, které dnes používá. Teprve potom se může bez obav znovu objevit a vydat se opět na lov, který dává smysl jeho životu.

Zásobil se jídlem na měsíc, aby mu vydrželo po dobu, co se bude zotavovat. Počínaje zítřejším dnem nebude moct tento pronajatý domek nějaký čas opustit.

Koeniga napadne, že si dá později pivo. Teď se ale myšlenkami nemůže odpoutat od té ženy na pláži. Vzrušila ho. Potřebuje si ulevit od tlaku, který se mu nahromadil ve slabinách. Zapne laptop a přejede prstem po displeji. Vybere složku označenou „Největší hity“. Sestřihal je do nové podoby, přidal novou hudbu a použil barevné filtry. Spustí přehrávání a dívá se na křičící tvář jedné z dávných obětí.

Přináší mu to potěšení.

Pomůže si rukou, dokud si neuleví, a ucítí, jak napětí v těle opadlo. Potom se jen tak z rozmaru zaloguje na silně zašifrovaný server na temném webu, kde se připojí k doméně přístupné jen pro nejprověřenější uživatele, pro lidi, kteří se věnují tak nelegálním aktivitám, že nechtějí riskovat, že je bezpečnostní složky odhalí. Za okamžik se už dívá na domovskou stránku KKill-Kam. KKK. Musí se uznale usmát zkratce asociující rasistický obsah. Jednou se za člena Ku-klux-klanu vydával, když se potřeboval dostat do blízkosti jedné z obětí, tupého fanatika, který se užíral výčitkami svědomí a sebelítostí z toho, že ho sexuálně přitahují muži. Na oplátku sežral on kus jeho, některé části si nechal jako trofeje a zbytek pohodil v málo frekventované části parku, aby je tam někdo našel a ohlásil to policii.

Koenig projde nové zprávy. Moc jich není a zjištění, že stačí krátké období nečinnosti a ti, kteří ho mají mezi sledovanými uživateli, ztratí zájem, ho rozladí.

„Ať jdou do prdele,“ zamumlá, když vidí, že počitadlo návštěv jeho profilu vykazuje pro dnešní den jednocifernou bilanci. Ozve se cinknutí ohlašující novou zprávu a Koenig klikne zpět, aby ji otevřel.

Nazdar, Koenigu. Jmenuju se Shelley a ráda si hraju. Něco pro tebe mám… Podívej se do složky s videem.

Koeniga to na chvilku znepokojí, cítí, jak ho vzadu v týle maličko mrazí. Jestli na něj chce někdo udělat dojem, má smůlu. Přesto ale přemístí kurzor na složku, kde má videa zachycující muka svých obětí.

Potom strne a vytřeštěně zírá na jméno nového souboru.

Smrt v plamenech

Koenig se pořádně nadechne. Tohle není možné. Sem má přístup jenom on. Jen on může přidávat soubory do složky nebo je mazat. A přesto ho oči neklamou – někdo přidal mezi jeho videa nový soubor. Spustí přehrávání.

Dívá se na muže sedícího za stolem a pochopí, že jde o záznam z webkamery. Horní část mužova těla obepíná oděv z černé kůže nebo možná z gumy. Podivné oblečení mu zakrývá i hlavu s výjimkou úst, nad nimiž se v lesklém hledí odráží monitor počítače před ním. Koenig podle tvaru čelisti a neholené pokožky kolem rtů pozná, že jde o muže. Muž těžce dýchá a lehce se pokyvuje dopředu a zase dozadu. Začne kňourat rozkoší.

Co se to děje?

Než se nad tím stačí Koenig zamyslet, muž náhle s pusou dokořán znehybní. Potom silně sevře zuby, v obličeji má náhle výraz napjatého úsilí, ale tělo zůstává nehybné, jakoby zadržované neviditelnou silou. Z reproduktorů laptopu se ozve pronikavé zaúpění a hned nato si Koenig všimne, že z černého oděvu a hledí se vine proužek kouře. Tlustou látkou vyrazí několik malých žlutých plamenů a jasně se rozhoří, kouř se válí, houstne a tmavne. Mužova ústa se teď otevřou a on ječí, pronikavě vřeští bolestí. Uniknout ale nemůže. Sedí obklopený hučícím ohněm, v jehož žáru mu praská kůže na rtech a na obnaženém těle.

Koenig je zděšený tím, co vidí. Současně cítí uspokojení. Nedokáže si pomoct a sleduje, jak muže před jeho zrakem stravují plameny.

Konečně oheň uhasne a na místě zůstane jen zuhelnatělá skořápka toho, co předtím bývalo člověkem. Monitor ztmavne a klip je u konce.

Koenig se chvíli nehýbá. Úžas záhy vystřídá strach. Jak se to ksakru dostalo na jeho stránku? To by přece nemělo být možné. To by nemělo…

Cink!

Nová zpráva.

Cítí, jak se mu ruka chvěje nervozitou, když klikne na touchpad.

„Do prdele!“ Koenig ucukne, jako by dostal elektrickou ránu. Někdo se mu na stránku naboural zrovna v téhle chvíli. Ví, že si přehrál to video. Ví… Odpojí se od virtuální sítě a s bušícím srdcem zůstane zírat na monitor. Našli ho. Pronikli do jeho soukromé svatyně a znesvětili ji. Znesvětili ji a jeho navztekali. Přímo rozzuřili.

Ten, kdo tohle provedl, za to zaplatí. Zaplatí za to životem.

8.

Rose sleduje ve zpětném zrcátku Robbieho. Zdá se, že je dnes zamyšlenější než obvykle. Vrátila se domů dlouho po půlnoci a má výčitky, že narušila včerejší večerní rodinnou sešlost. Ví, že nemohla dělat nic jiného. Povinnost volá a její zaměstnavatel očekává bezvýhradnou poslušnost a omluvy nepřijímá. Zdá se jí, že se Robbiemu a Jeffovi dostatečně nevěnuje a že je zanedbává. Snaží se to synovi vynahradit.

„Tak na co jste se včera večer s tátou dívali? Na baseball?“

„Jo. Vysílali reklamu na Skin.“

„Co je to?“

Najednou se tváří nadšeně. „Vypadá báječně, mami. Musíme si ho pořídit.“

„Jasně, ale ptám se, co to je? K čemu je to dobré?“

„Ale no tak, mami. Vykládal jsem ti o tom už před pár měsíci.“

„Pořád mi něco vykládáš,“ opáčí Rose unaveně. „Jsem sice supermanka, ale nemůžu si všechno pamatovat.“

„To je přece ta mnohovrstevná kyberkombinéza, mami. Od WadeSoftu. Určitě jsi o ní už slyšela. V pařanských pořadech se už měsíce o ničem jiném nemluví. V GamerzTV testovali jednu zkušební. Musíme si ji koupit, jen co je začnou prodávat. Koupíme?“

Robbie vidí matčin nechápavý výraz.

„Vůbec nevím, o čem mluvíš. Nemám čas se dívat v televizi na tenhle typ pořadů.“

„Ale táta ví, o čem je řeč.“

„Vážně? Tak to mu přeju. Asi mu politická kampaň nezabírá tolik času, jak by se zdálo. Tak bude asi lepší, když to probereš s ním.“

„No jo…“ Rob se od ní odvrátí a čelem se opře o okno vedle sebe. Rose se náhle cítí provinile, že se jako matka nedokáže nadchnout pro stejnou věc jako její dítě.

„A co na to říká táta? Na tu mnohovrstevnou kyberokombinézu?“

„Kyberkombinézu, mami. Mnohovrstevnou kyberkombinézu. I když tak jí nikdo neříká. Je to prostě kůže. Skin.“

„To se v té vlastní cítíš špatně?“

„Ale no tak, mami.“ Rob protočí panenky. „Táta říkal, že se na to podívá. Ale určitě si musíme Skin pořídit. Můžeme ho používat všichni. To bude ohromný.“

„Přesně takhle jsi mluvil, když jsme ti koupili tu poslední herní konzoli. A kde je jí konec? Skončila ve tvém pokoji.“

„Slibuju, že Skin budeme používat všichni, mami. Fakt, slibuju.“

Rose vnímá nadšení, s jakým syn mluví, a bodne ji u srdce. Hry jsou jediné téma, u něhož umí dát najevo nějaké emoce. Rose si uvědomí, že za to Rob nemůže. Skoro před deseti lety u něj objevili Aspergerův syndrom. Dávno už si zvykla na jeho obsedantní způsoby a chápe, že jí nedokáže projevovat takovou náklonnost, s jakou se setkávají jiné matky. Trápí ji ale, že Jeff zálibu v počítačích se synem sdílí a ji jako by vynechávali. Poutá je to k sobě a ona zůstává stranou, když se posadí ke konzoli a v orgiích virtuálních jatek a ničení na StreamPlexu komunikují se sobě podobnými. Rose má pochyby, jestli novinka od WadeSoftu – nezávislého impéria spravujícího sociální sítě, online hry, simulace a zpravodajská média – je ve stále se rozšiřujícím světě na síti krok správným směrem.

Předstírá zájem. „Pověz mi o tom něco, Robbie.“

Syn se k ní obrátí. „Je to simulační kombinéza, mami. Funguje v synchronu se Streamem, takže můžeš hrát hry. Vlastně se dostaneš *dovnitř* hry. To zní úplně bombově. Musíme si ji pořídit.“

„Zní to vážně bombově,“ přisvědčí Rose. „A taky hodně draze.“

„Drahá asi bude. Tvrdí, že až přijde na trh, bude se prodávat za tři tisíce dolarů.“

„Za tři tisíce?“ Rose vykulí oči zděšením.

„Jo, základní model. S nízkým rozlišením. Měli bychom si koupit ten nejdražší, mami. To bude lepší než skutečnost.“

„Lepší než skutečnost,“ opakuje Rose. „Prokrista… Kam jsme se to dostali? No, ale ty dobře víš, že táta je na tyhle hračičky vysazený. Promluvím s ním o tom a uvidíme.“

„To není žádná hračička!“ protestuje Robbie. „Je to kombinéza pro plné splynutí se simulovaným prostředím. Soft-wear. Soft-*wear*. Chápeš? Jako že se nosí.“

„Jasně, chápu. Velice vtipné.“

Robbie se zakaboní. „Určitě je to lepší než ó er.“

Rose zastaví před oaklandskou střední školou. Robbie otevře dveře na své straně.

„Co je to ó er?“ nechápe Rose.

„Opravdová realita," zamumlá Robbie.

„Uvidíme se večer," rozloučí se Rose.

Robbie si stáhne kapuci hluboko do obličeje a pak se loudá ke škole.

Rose se za ním dívá, jak jde po chodníku a vchází na školní dvůr. Cítí, že Robbie jí občas uniká, a neví si rady, co s tím.

Zanedlouho už Rose uhání po mezistátní dálnici a přejede šedý most nad zátokou. Dnes ráno není velký provoz, a tak se může dívat, jak hřejivé slunce zalévá oranžovou září visutý most Golden Gate, který se tyčí po pravici nad vrstvou mlhy pokrývající většinu mořské hladiny. Usměje se při vzpomínce na to, jak se Robbiemu líbí mlha. Podle něj v ní celé město vypadá jako strašidelný hřbitov.

Mezistátní dálnice 80 vede Rose přes Bay Bridge a dál kolem objektů námořnictva na takzvaném Ostrově pokladů. V telefonu si pustí zpravodajský rozhlasový stream.

„… Dvě dívky, jež uvízly v odvodňovací stoce, raději aktualizovaly svůj status na facebooku, než aby zavolaly tísňovou linku…"

Zdejší pobočka FBI, kde už skoro pět let pracuje, se nachází ve vysoké bílé budově proti radnici, kde na každém poschodí sídlí několik sekcí.

Ne vždycky vjížděla do města jako Rose Blakeová. Někdy se účastnila tajné akce a stala se z ní feťačka, která se musela sblížit s policajtem prodávajícím drogy, vlivná podnikatelka v případě, kde šlo o rozkrytí sportovní dopingové aféry, nebo přítelkyně agenta pracujícího v utajení. Nejraději vzpomíná na svoje úplně první nasazení, kdy se v republikánské straně vydávala za stážistku, aby odhalila pračku korupčních peněz. Tehdy potkala Jeffa.

V té době pracovala ve Virginii, ale FBI potřebovala personálně posílit pobočky na západním pobřeží, a tak ji poslali sem. Jeff a Robbie jeli s ní, přičemž Jeff měl štěstí, že mu zdejší univerzita nabídla místo pomocného profesora. Musí hodinu dojíždět do práce a hodinu z práce, což jí soustavně předhazuje. Nebo minimálně předhazoval do doby, než začal pracovat pro senátora Kellera. Teď bývá doma ještě méně než předtím. Už několik měsíců jim to moc neklape. Zjevně na něj doléhá tlak spojený s kampaní a jí se zdá, že Jeff si se svou asistentkou vypěstoval vztah, který přesahuje ryze profesionální meze. Rose si to klade za vinu. Měla by se mu víc věnovat.

Do města dnes vjíždí dřív než obvykle. Projede kolem své práce a pokračuje dolů k Lower Pacific Heights, kde nakonec zaparkuje ve Spruce Street. Dnes má poslední sezení se svou psychoterapeutkou doktorkou Katherine Wheelerovou.

9.

Rose sedí v okrově vymalované čekárně a před sebou má mahagonové dveře do ordinace doktorky Wheelerové. Dochází k ní od doby, kdy Koenigův případ vzal téměř před půl rokem tak nenadálý obrat. Málem přitom přišla o život a od té doby trpěla návaly úzkosti, deprese a paranoie.

Federální úřad pro vyšetřování má pro své zaměstnance asistenční program, ale její pojišťovna jí ho odmítla hradit. Podle ní lze posttraumatickou stresovou poruchu předstírat. Jistě, Baptisteová ani její zaměstnavatel v plné míře netušili, s jakými stavy zápolí. Nemohli to vědět. Jeff se jí snažil pomáhat, ale na psychické problémy zůstává člověk pohříchu sám. Nejde se přes ně prostě jen „přenést".

Rose nezamýšlela FBI žalovat, protože by ji propustili a měla by po kariéře. Akce se prostě nezdařila. Nekladla to za vinu nikomu jinému než sobě. Měla po Koenigovi vystřelit, když se jí naskytla příležitost. Měla zůstat měsíc na nemocenské. Ze všeho nejvíc nemá její zaměstnavatel rád poškozené zboží. Kdyby se nadřízení dozvěděli, že trpí stresovou poruchou, skončila by za stolem. Nebo v ještě horším případě by se s ní rozloučili. Odchod pro Rose nikdy nepřipadal v úvahu, a tak doufá, že to ustojí.

Sama si našla terapeutku, aby to nikdo nevěděl, a dochází k ní jednou za dva týdny. Koenig se na ní podepsal, o tom nebylo pochyb. Ale při zpětném pohledu má Rose pocit, že se její stav zlepšuje a že je z nejhoršího venku.

Dveře se otevřou a v nich se objeví Katherine, tmavovlasá žena s ostrými rysy, oblečená do značkového šedočerného kostýmu.

„Dobrý den, Rose. Pojďte dál."

Rose se líbí Kathyina elegantní ordinace, zářný příklad americké gotiky, s policemi na knihy z tmavého mahagonu na stěnách, temně modrými kašmírovými tapetami a s pohovkou a dvěma křesly potaženými červenou kůží po obou stranách nízkého stolku. Dvě velká okna s výhledem na Spruce Street vroubí vínové a šedé závěsy. Zdobí ji pár reprodukcí Francise Bacona a Picassa. Rose se posadí na své obvyklé místo do jednoho z křesel. Představa, že by si měla lehnout na pohovku, se jí od začátku příčila. Má dojem,

že místo aby se tam uvolnila, cítila by se zranitelná a bezmocná. Kathy si sedne do druhého křesla. Rose vypne mobil.

„Takže jak víte, dnes máme poslední sezení," začne Kathy. „Ledaže byste se tomu chtěla věnovat ještě déle. Jak se cítíte?"

„Hodně dlouho mi nebylo tak dobře. Už víc než měsíc se o mě nepokoušela panika."

Rose se vracely záblesky vzpomínek, někdy stačilo jen zavřít oči, a tělem jí to cukalo a ne a ne se upokojit, dokud na to nevynaložila všechny síly. Ale od doby, co dochází ke Katherine, našla způsob, jak úzkost ovládat.

„Fajn," přikývne Katherine a probírá se stránkami svých poznámek.

„Taky už jsem zpátky v terénu, pracuju na novém případu," pokračuje Rose. „Je příjemné zvednout se po tolika měsících konečně od stolu."

V Katherinině obličeji se objeví náznak znepokojení. „To je… dřív, než jsem předpokládala."

„Vím, ale podle mě jsem to už potřebovala. Musím zase začít dělat to, v čem jsem dobrá. Už je čas oprostit se od… od Koeniga."

Koenig.

Pocítí slabý záchvěv znepokojení. To jméno na ni působí jako zhoubný nádor na mozku.

Rose si vybavuje jeho pohledné, ale strohé rysy. Pohled jeho očí, pronikavých, inteligentních, ale zcela prázdných. Tam, kde by měl mít duši, nebylo nic. Poté, co k tomu tehdy v noci došlo, vydrhla si celé tělo a spálila oblečení.

Chata… V té chatě vyvrcholil proces, který začal mnoho měsíců předtím.

10.

Všechno to začalo, když opilý vandrák našel na kraji silnice uříznutou hnijící ruku. V okolí se vyskytovaly i další kusy lidských těl. Oběti, které se podařilo identifikovat, byly většinou nezakotvené existence, prostitutky a narkomani, takže případ zpočátku nevzbuzoval přílišný zájem. Jenže Koenig měl slabost pro kultivované ženy. Testy DNA se zjistilo, že ruka patří osmadvacetileté vysokoškolské učitelce. Po vleklých právních tahanicích se vyšetřovatelům podařilo získat přístup k jejímu účtu na seznamce intiMate a analyzovali její komunikaci. Šlo o stovky zpráv, které si vyměnila s jinými uživateli seznamky. Povolali forenzního lingvistu a ten prokázal, že minimálně tři uživatelé, s nimiž byla oběť v online styku, byl jeden a týž člověk.

Byla to Rose, koho napadlo, že pachatel používá tyto účty k ověřování odpovědí oběti, aby se ujistil, že jde o skutečnou osobu, a nikoli o bota nebo někoho, kdo se pokouší přivábit vraha. Úřad zřídil několik účtů, aby se pokusil vraha nalákat, ale kořist se nenechala návnadou zmást. Objekt jejich zájmu se přemístil na jinou seznamku…

Teprve na záznamu z pouliční kamery na trase, kudy se ubírala jedna z obětí z večírku, uviděli Koenigovo auto, jak zastavilo a řidič jí nabídl svezení. Poznávací značka byla falešná, ale vyšetřovatelé získali typ vozu a barvu a poté začal zdlouhavý proces eliminace podezřelých, během nějž prošli dlouhý seznam osob připadajících v úvahu a každého jedince porovnávali s profilem, který jim vypracoval jejich expert. Zaměřili se postupně na několik vytipovaných jednotlivců, jež po čase vyloučili, až připadli na Shanea Koeniga, jehož noční projížďky městem FBI zaujaly. Potřebovali ale důkaz. Cokoli, co by ospravedlnilo další postup.

Rose s Baptisteovou vymysleli lest, při které měla Rose ztělesnit návštěvnici baru, jejíž osobnost pečlivě poskládali z charakteristických rysů předchozích obětí, ale zase ne přehnaně, aby nevzbudili Koenigovo podezření. Koenig byl nebezpečný, a tak Baptisteová navrhovala, aby použili jinou agentku, svobodnou, která by v případě, že by něco selhalo, po sobě nenechala truchlícího manžela a dítě. Ale Rose trvala na tom, že do akce půjde sama. Byl to její případ a ona chtěla pachatele dostat.